

Προσεγγίζοντας μια επιχωμάτωση στη λιμνοθάλασσα
του Μεσολογγίου: Λουτρικές Εγκαταστάσεις

σπουδάστριες:
Καλημέρη Παρασκευή
Καλογερή Μαρία
Κοτσαηλίδη Ευαγγελία - Άννα

επιβλέποντες καθηγητές: Ζαχαριάδης Ιωάννης, Μωραΐτης Κώστας
σύμβουλος: Βασιλάτος Παναγιώτης



Μάρτιος 2018, Αθήνα



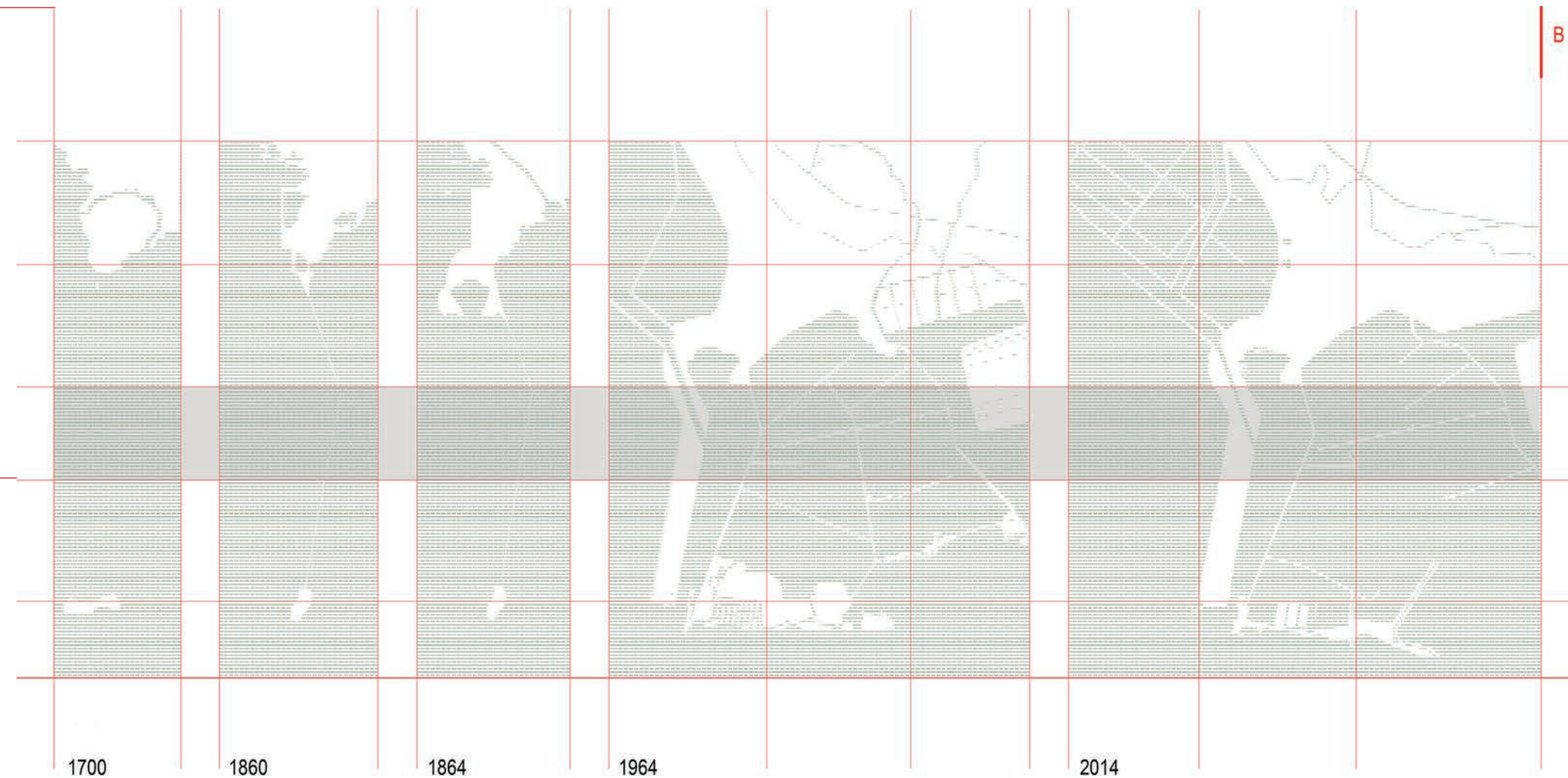
Η παρούσα διπλωματική εργασία πραγματεύεται το σχεδιασμό εγκαταστάσεων ιαματικών λουτρών, σε μία επιχωμάτωση στη Λιμνοθάλασσα του Μεσολογγίου. Η περιοχή ενδιαφέροντος επιλέχθηκε τόσο για την ιστορικότητά της, όσο και για την ιδιαίτερη σχέση της με το υγρό στοιχείο. Το Μεσολόγγι, η Ιερά πόλις όπως έχει χαρακτηριστεί, έχει ταυτιστεί περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη ελληνική πόλη με τον Αγώνα του 1821. Η πύλη της Εξόδου, ο χωματένιος φράχτης, ο κήπος των Ηρώων με τον τύμβο, όπου έχουν ταφεί οστά αγωνιστών, ανδριάντες και προτομές αγωνιστών και φιλελλήνων, αποτελούν ορισμένα μόνο από τα τεκμήρια του ρόλου που διαδραμάτισε η πόλη στον αγώνα της ανεξαρτησίας.

Λιμνοθάλασσα Μεσολογγίου

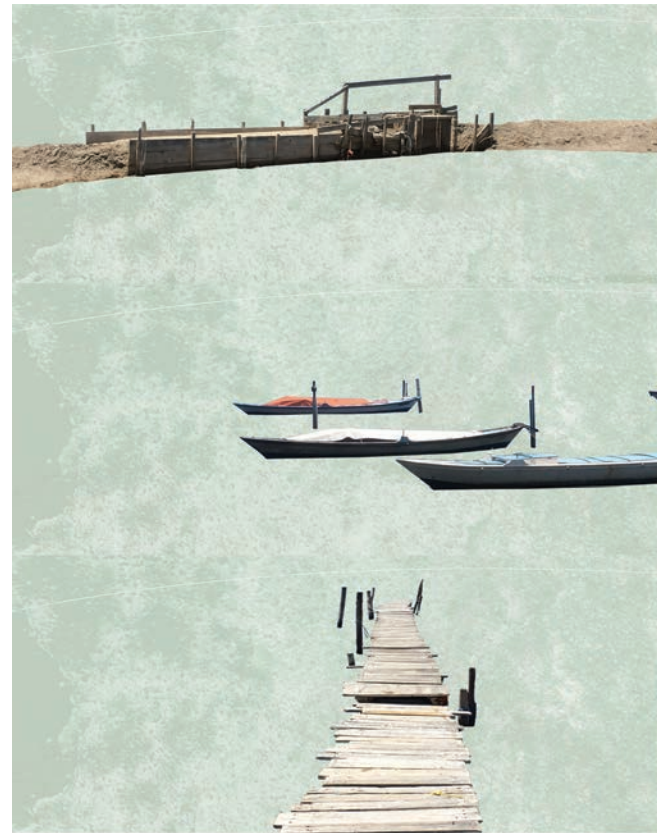
Ο Στράβωνας, ο αρχαίος Έλληνας γεωγράφος, την ονόμαζε Κυνία Λίμνη και ο Όμηρος Περικαλλέα Λίμνη. Ενώ ο Κωστής Παλαμάς εμπνεύστηκε από αυτή το ποίημα «οι καημοί της λιμνοθάλασσας». Η γοητεία που άσκησε και ασκεί από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα δεν είναι τυχαία. Πρόκειται για ένα συναρπαστικό σκηνικό της φύσης που μεταμορφώνεται ανάλογα με τις εποχές, παραμένοντας φιλόξενο και αποτελώντας πηγή έμπνευσης για τον άνθρωπο της Τέχνης, αλλά και πλούτου για τον άνθρωπο του μόχθου. Πρόκειται ουσιαστικά για παραθαλάσσια λίμνη με θαλασσινό - ιαματικό νερό, δίπλα στο Μεσολόγγι. Από την ανοιχτή θάλασσα του Πατραϊκού Κόλπου χωρίζεται με ένα παράκτιο διάζωμα που δημιουργήθηκε από τις προσχώσεις των ποταμών Ευήνου και Αχελώου. Το μεγαλύτερο βάθος της αγγίζει και τα έξι μέτρα αλλά στο μεγαλύτερο μέρος της είναι πολύ ρηχή. Κοντά στις ακτές το βάθος είναι πολύ μικρό κι έτσι ο τόπος είναι ιδανικός για αλυκές. Από τις οκτώ ιστορικές νησίδες της, που οι περισσότερες αναφέρονται στην ιστορία της πολιορκίας του Μεσολογγίου, δεν διασώζονται πια όλες. Η περιοχή φημίζεται για την πλούσια πτηνοπανίδα και ιχθυοπανίδα της ενώ τα ρηχά νερά της φιλοξενούν φυτά που αποτελούν τροφή για δεκάδες χιλιάδες πάπιες, βουτηχτές, τσικνιάδες, κορμοράνους, και γλάρους. Τη λιμνοθάλασσα συμπληρώνουν γαΐτες, ιβάρια και πελάδες. Δηλαδή οι βάρκες που είναι ειδικά φτιαγμένες για τα ρηχά νερά της, τα φυσικά ιχθυοτροφεία της και οι ξύλινες καλύβες των ψαράδων, που είναι κατασκευασμένες πάνω στο νερό στηριζόμενες σε πασσάλους.



Εκατομμύρια χρόνια πριν, φυσικές διεργασίες δημιουργούν αρχικά μια τεράστια ενιαία λίμνη. Την λίμνη της Ακαρνανίας. Βίαιες γεωλογικές μεταβολές αφήνουν πίσω τους τελικά 4 μεγάλες λίμνες. Στη συνέχεια ο άνεμος, η βροχή και τα νερά 2 μεγάλων ποταμών, Αχελώου και Εύηνου, σμίλεψαν και ξέπλυναν το έδαφος, δημιουργώντας μια τεράστια απόθεση όπου το υγρό στοιχείο και το χώμα καταλήγουν σε ένα πάντρεμα του γλυκού με το θαλασσινό νερό. Έτσι μορφοποιήθηκε μια απέραντη λιμνοθάλασσα. Ένα από τα μεγαλύτερα υδροτοπικά Εθνικά Πάρκα της Ελλάδας, η Λιμνοθάλασσα Μεσολογγίου-Αιτωλικού. Τα φερτά υλικά των ποταμών δεν διαμόρφωσαν μόνο αισθητικά το τοπίο, αλλά του προσέδωσαν και χαρακτηριστικά μιας ιδιαίτερα εύφορης και παραγωγικής περιοχής. Η πόλη του Μεσολογγίου έχει την αρχή της σε ένα ψαροχώρι του 16ου αιώνα, που σταδιακά εξελίχθηκε σε πολύβουο εμπορικό λιμάνι με σημαντικά καρνάγια (Πρώτη επίσημη αναφορά σε γραπτό γίνεται τον 16ο αιώνα σε συμβόλαιο ναύλωσης την 3η Σεπτεμβτίου του 1528). Μπορούμε να υποθέσουμε με βάση αυτό το έγγραφο ότι η πολη είχε αστικό χαρακτήρα κάποιες δεκαετίες πριν. Η ονομασία της προέρχεται από τις ιταλικές λέξεις mezzo και laghi που σημαίνει «ανάμεσα σε λίμνες», και η ηρωική ιστορία της αποτέλεσε πηγή έμπνευσης για δεκάδες ζωγράφους και ποιητές –ανάμεσά τους ο Λόρδος Βύρωνας και ο Διονύσιος Σολωμός. Τα αρχαιολογικά ευρήματα στην ευρύτερη περιοχή μαρτυρούν την ύπαρξη τουλάχιστον 3 σημαντικών αρχαίων πόλεων: Καλυδώνια, Πλευρώνα, Ινιάδες. Αξίζει να σημειωθεί ότι, το 1860, λόγω την επεκτατικής δυναμικής του ανθρώπου, ενοποιείται η πόλη με τον ομώνυμο δρόμο της Τουρλίδας, μέσω ενός δρόμου. Με την πάροδο του χρόνου, όπως προαναφέραμε, το Μεσολόγγι γίνεται βασικός εμπορικός σταθμός με τη δημιουργία του λιμανιού βόρεια της λιμνοθάλασσας (1964). Την περίοδο αυτή, οι ψαράδες έχουν πλήρως οικειοποιηθεί την απέραντοσύνη της λιμνοθάλασσας δημιουργώντας εκεί ακόμα και τις ξύλινες πασσαλόπηκτες κατοικίες τους. Οι πολλαπλές επιχωματώσεις, που δημιούργησαν, έδωσαν πρόσβαση σε μεγαλύτερο τμήμα της λιμνοθάλασσας, γεγονός που διευκόλυνε την αλιεία και το εμπόριο. Η σημερινή κατάσταση (2014-παρόν), εμφανίζεται πιο ήπια, καθώς οι διακλαδώσεις έχουν περιοριστεί στις βασικές. Όπως πληροφορηθήκαμε από τους ντόπιους, υποθέτουμε ότι, ο λόγος ήταν ο ανταγωνισμός και η αντιπαλότητα μεταξύ των ψαράδων.



Δραστηριότητες



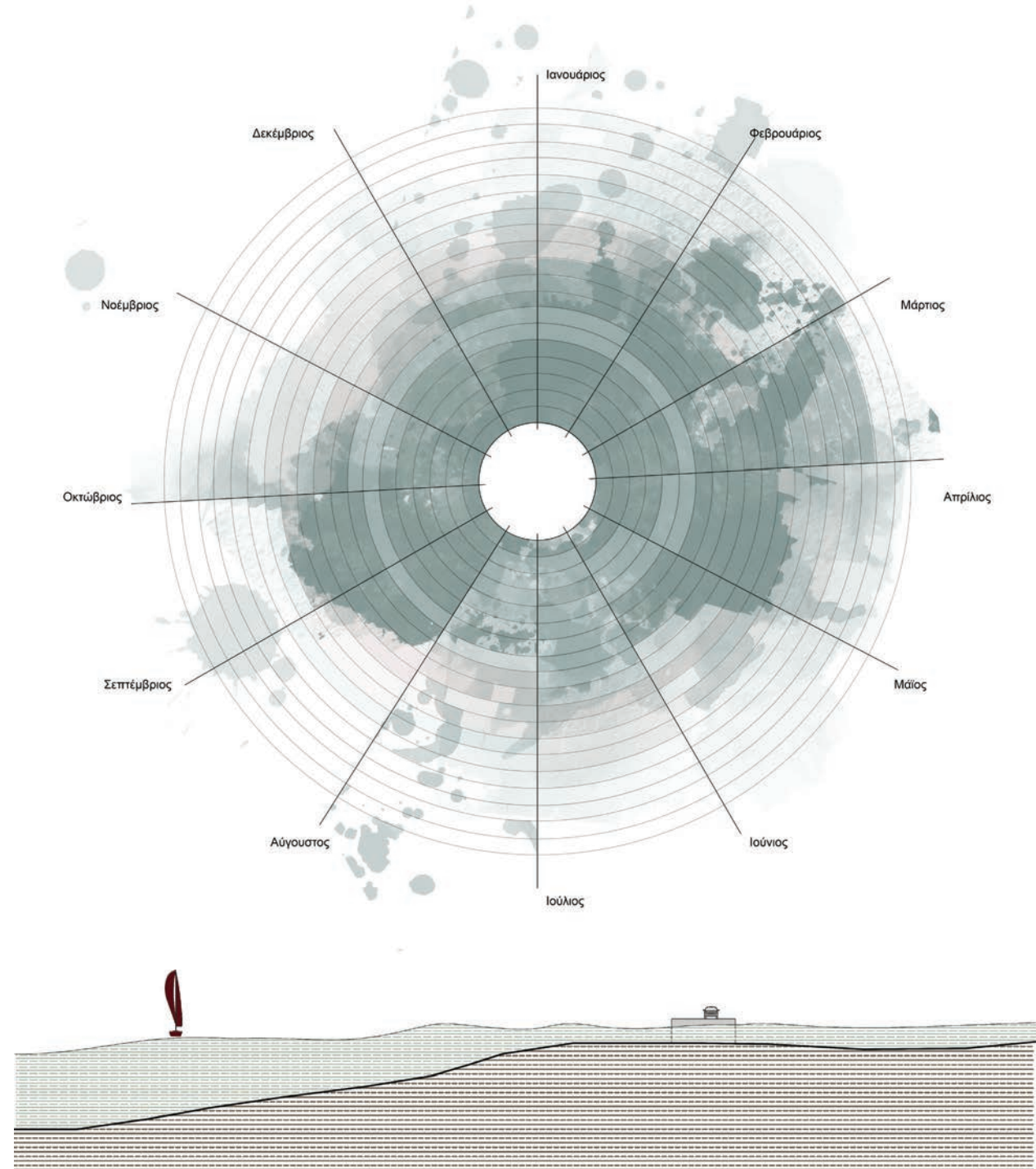
ψάρεμα

λασποθεραπείες

canoeing

συλλογή αλατιού

εκδηλώσεις



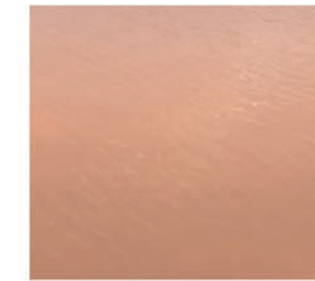
Υφές



φύκια



χαλίκια



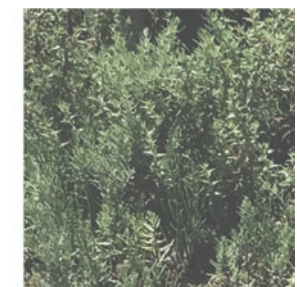
αλυκές



πηλός

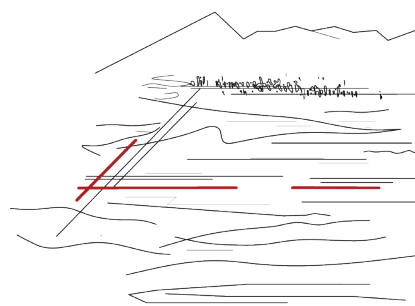


νερό λιμνοθάλασσας



αρμυρίκια

Η επιχωμάτωση μας βρίσκεται στο μέσο περίπου του δρόμου προς την Τουρλίδα. Κατά τη διάρκεια των επισκέψεων μας παρατηρήσαμε πλήθος ανθρώπων να οικειοποιείται φυσικά και αυθόρμητα την ξέρα, με σκοπό να κολυπήσει στα ιαματικά νερά του συγκεκριμένου σημείου. Στοιχείο το οποίο αποτέλεσε βασικό έναυσμα για την παρούσα διπλωματική εργασία. Παρακάτω παραθέτονται οι κυριότερες στιγμές από τις επισκέψεις μας από το σημείο ενδιαφέροντος, που είχαν σκοπό την συλλογή και τη μελέτη των στοιχείων που συνθέτουν το τοπίο μας. Παρουσιάζονται τρεις βασικές χρονικές περιόδους (φθινόπωρο, χειμώνας ,καλοκαίρι) που δείχνουν από παρόμοιες οπτικές, το πως αντιδρά το τοπίο και η ξέρα στο χρόνο και τις διαφορετικές κλιματολογικές συνθήκες. Η ξέρα μας, λόγω του χαμηλού της ύψους, που δεν ξεπερνάει τους 50 πόντους πάνω από το νερό, χάνεται στο τοπίο. Έτσι, δίνεται, έντονα, η αίσθηση ότι περπατάς πάνω στο νερό. Καδράρεται ,στο Βορρά, από την πόλη του Μεσολογγίου και από τα βουνά πίσω της, ενώ νοτιοανατολικά ξανοίγεται στη λιμνοθάλασσα. Βασικό στοιχείο είναι ότι η ξέρα, χωροθετείται σχεδόν αντιδιαμετρικά της διέλευσης των πλοίων προς το λιμάνι. Οι ιδιαίτερες υφές και τα αρμονικά φυσικά χρώματά της δημιουργούν μία άκρως ρομαντική εικόνα σε όλες τις εποχές και τις ώρες της ημέρας. Είναι έντονη η αίσθηση της γαλήνης, της ηρεμίας, της απεραντοσύνης και της οριζοντιότητας, καθώς κανένα στοιχείο δεν “εξέχει” αυτής.



Φεβρουάριος 2018



Φεβρουάριος 2018



Φεβρουάριος 2018



Φεβρουάριος 2018



Νοέμβριος 2017



Νοέμβριος 2017



Αύγουστος 2017



Αύγουστος 2017



Νοέμβριος 2017



Νοέμβριος 2017



Αύγουστος 2017



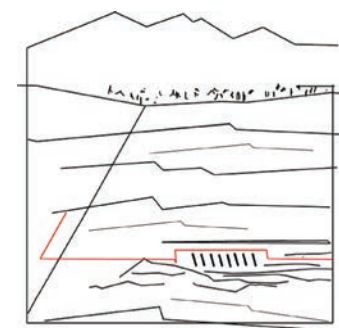
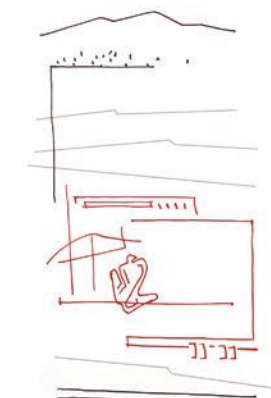
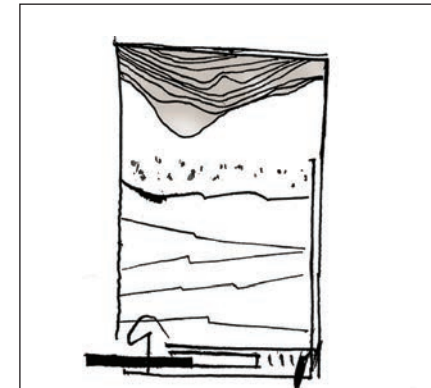
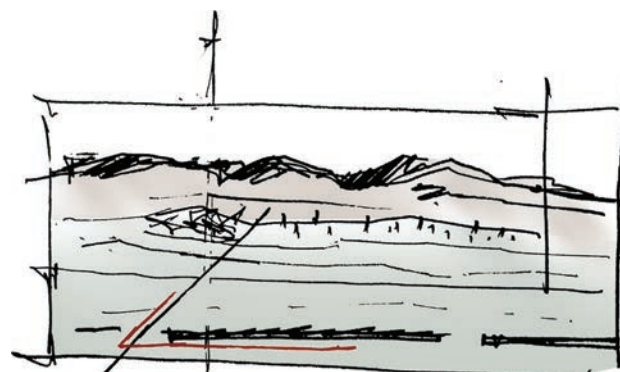
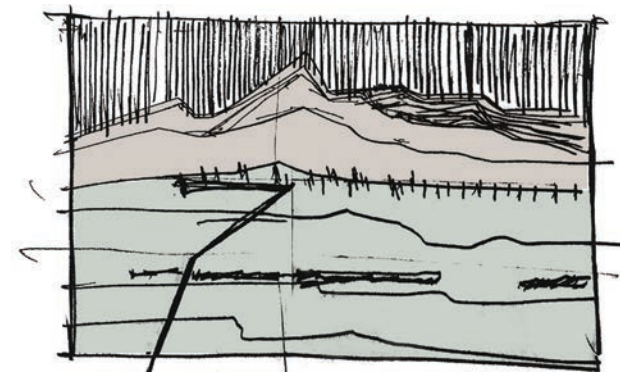
Αύγουστος 2017

Αρχική και κύρια πρόθεση αποτέλεσε η αξιοποίηση της υπάρχουσας ξέρας - επιχωμάτωσης. Κατά την διερεύνηση αυτή προέκυψε ένα δισυπόστατο ερώτημα.

_ Πώς θα εγκαταστήσουμε τις χρήσεις των λουτρών στην ξέρα αλλά και
_ Πώς το Τοπίο και οι σχέσεις που προαναφέραμε, θα ολοκληρώνονται μέσω της παρέμβασής μας.

Η λειτουργία μας επομένως , είχε παράλληλα δύο πρόσωπα. Σκοπός ήταν η εγκατάσταση μας να προσδώσει ένα «μέτρο στην θέα». Έτσι θεωρήσαμε ότι αυτό που προσδοκούμε αναφέρεται όχι μόνο σε ένα κτήριο αλλά σε τοπιακές παρεμβάσεις, καθώς η κάθε γραμμή που σχεδιαζόταν εκτός από τις χρήσεις των λουτρών είχε παράλληλη αναφορά στην ξέρα αλλά και το τοπίο. Προσδοκία η ξέρα να γίνει «κομμάτι» της σύνθεσής μας. Ο δισυπόστατος χαρακτήρας που προσδώσαμε στην παρέμβασή μας αποτέλεσε και την δυσκολία που είχαμε να αντιμετωπίσουμε. Αυτή έγκειται σε ερωτήματα που αναπτύχθηκαν όπως: Πώς θα αποτυπώσουμε και θα ερμηνεύσουμε σχεδιαστικά τον ανθρώπινο αυθορμητισμό; Πώς θα χωροθετήσουμε τις χρήσεις μας; Σε ποια πλευρά της ξέρας; Πάνω, κάτω ή εκατέρωθεν; Πού θα έχουν αναφορά οι εγκαταστάσεις μας; Ποια η σχέση με την πόλη ή την λιμνοθάλασσα;

Μέσα από τα παραπάνω αναπτύχθηκε το master plan , η γραμμή της ιδέας, που συγκροτείται από την Είσοδο, τον κυρίως χώρο των λουτρών, την Έξοδο. Μεταξύ της ξέρας και του δρόμου της Τουρλίδας δημιουργείται μία έντονη οξεία γραμμή. Αρχικό ερώτημα αποτέλεσε ο τρόπος που θα βγει κάποιος από την αυστηρή πορεία του προκειμένου να στρίψει στην ξέρα. Έτσι αναπτύχθηκε αρχικά η ανάγκη για «προϊδεασμό» , για μια περιοχή εισόδου που θα ωθήσει το βλέμμα και έπειτα τον χρήστη ή περαστικό να βρεθεί στον κυρίως χώρο της ξέρας. Ένας άλλος βασικός προβληματισμός μας ήταν πώς ο χώρος και οι εγκαταστάσεις που δημιουργούμε θα εκτονωθούν και εν τέλει θα Σβήσουν στο τοπίο. Προτείνεται έτσι μια γραμμή στο τοπίο, ένας «κεραυνός», ο οποίος αγκαλιάζει την πόλη και εξωτερικεύεται στην λιμνοθάλασσα. Ο κεραυνός έχει αρχή, μέση και τέλος. Οι χρήσεις των λουτρών τοποθετούνται εκατέρωθεν της ξέρας και συγκροτούνται σε μια πορεία μέσω της εισόδου και της απόληξης.



Η πόλη

ξέρα

Είσοδος

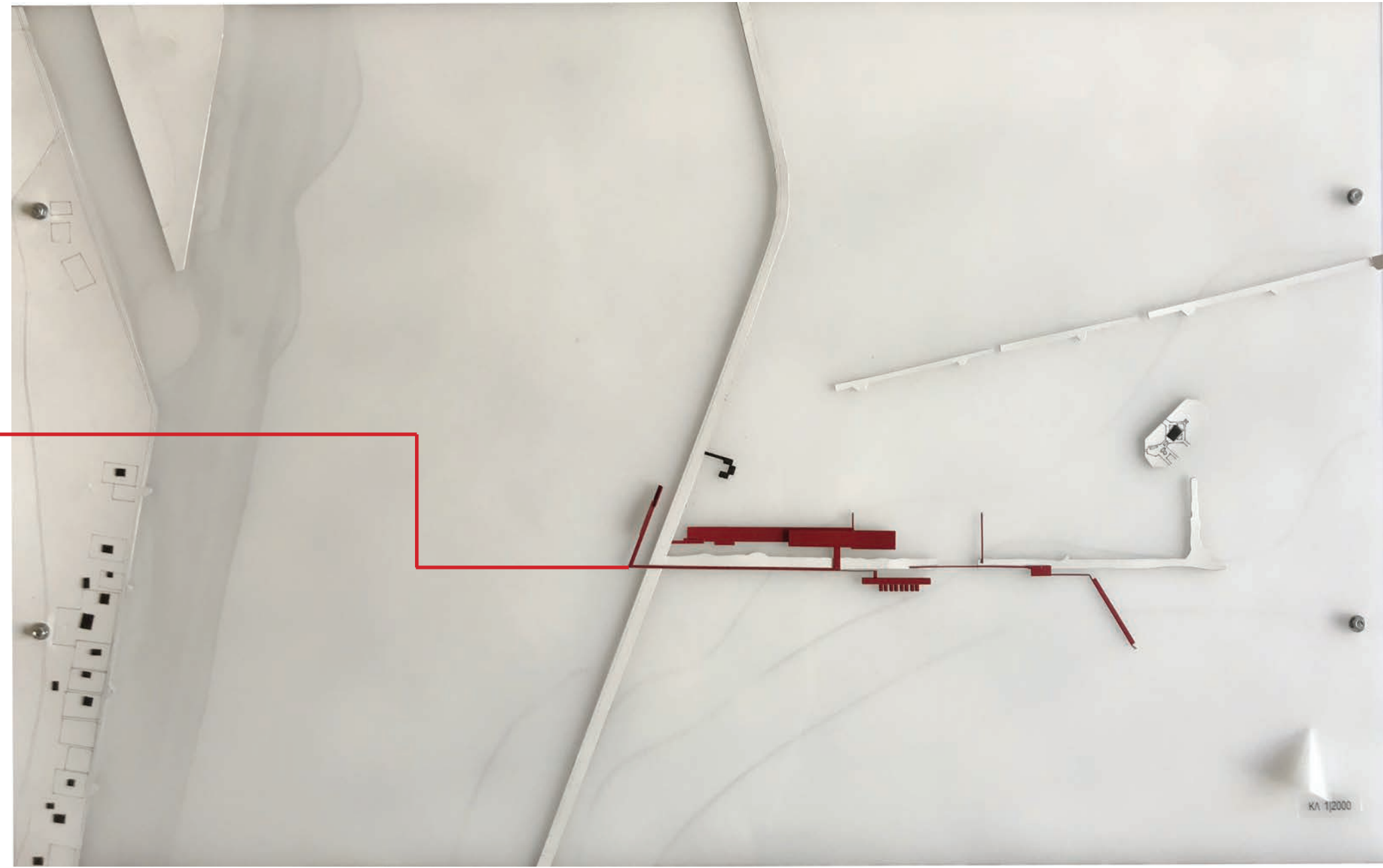
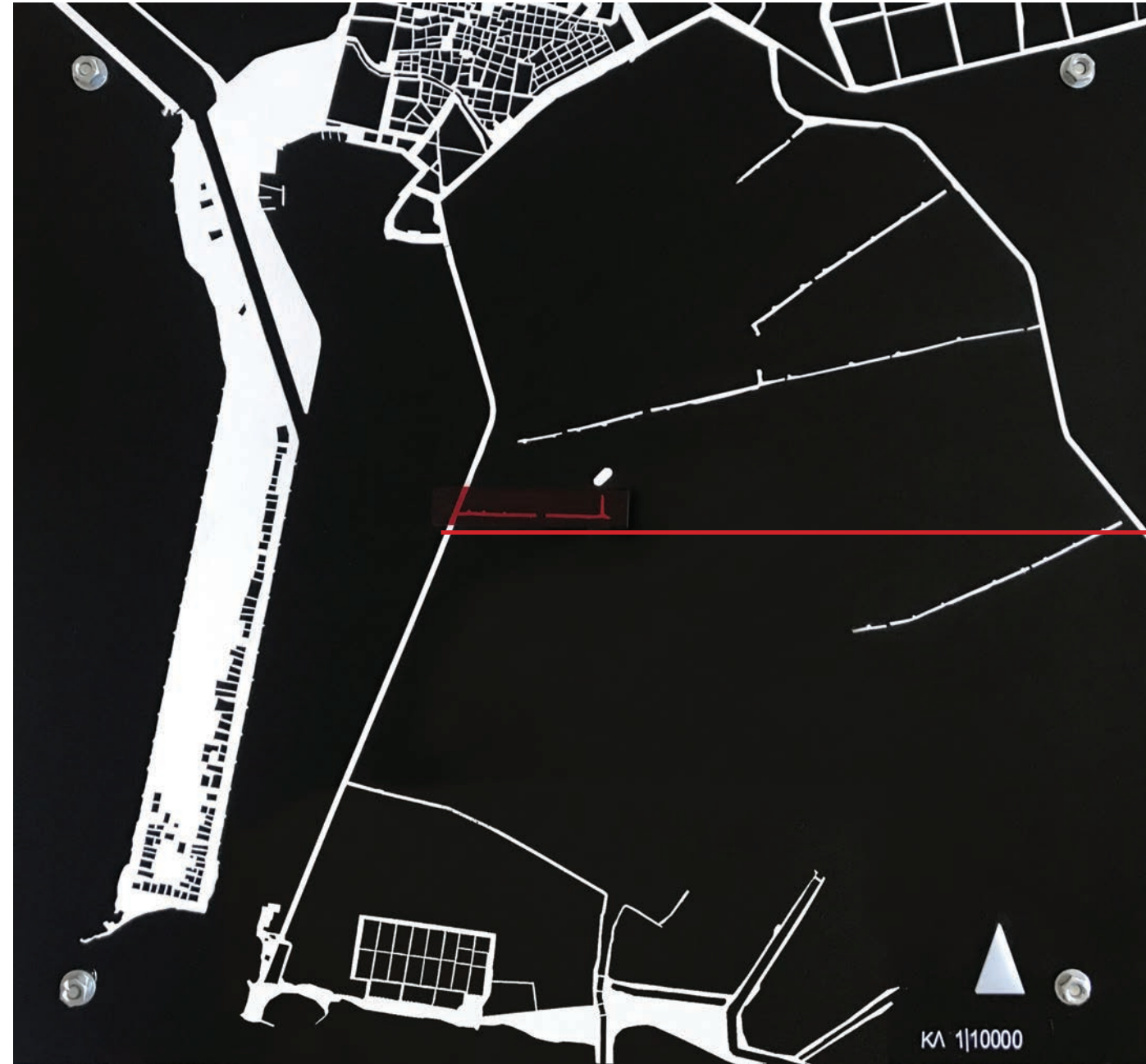
Τοίχιο

“ νησάκια ”

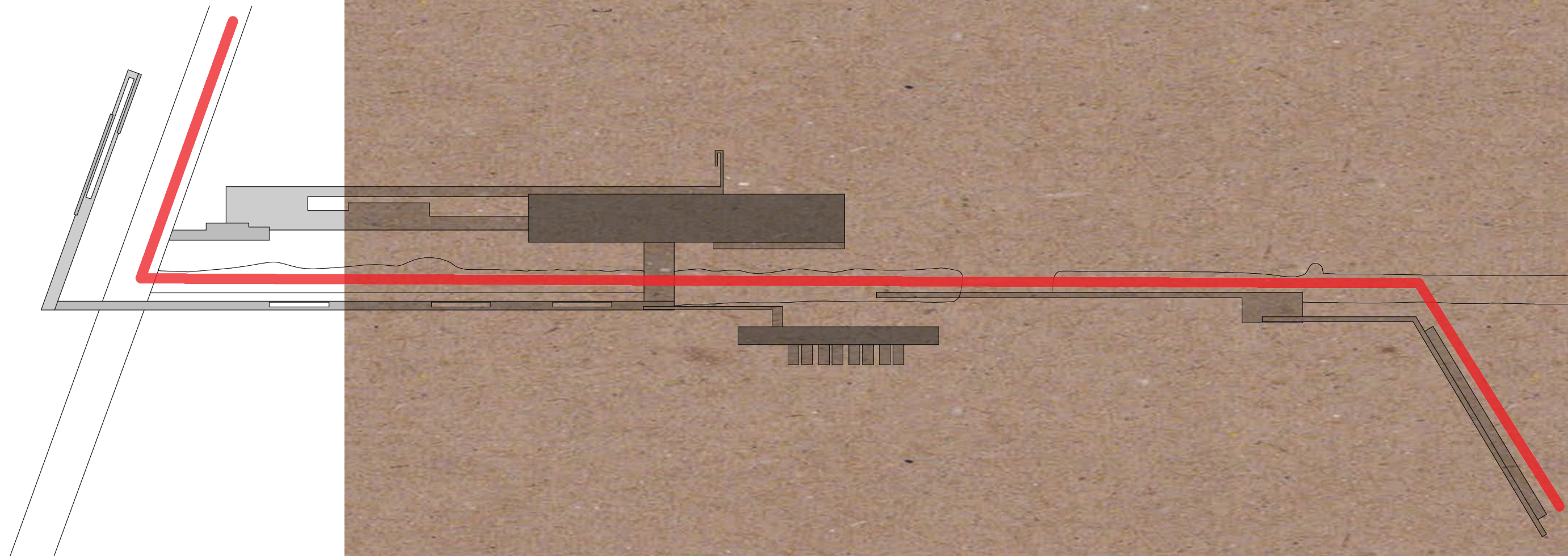
Η παραλία

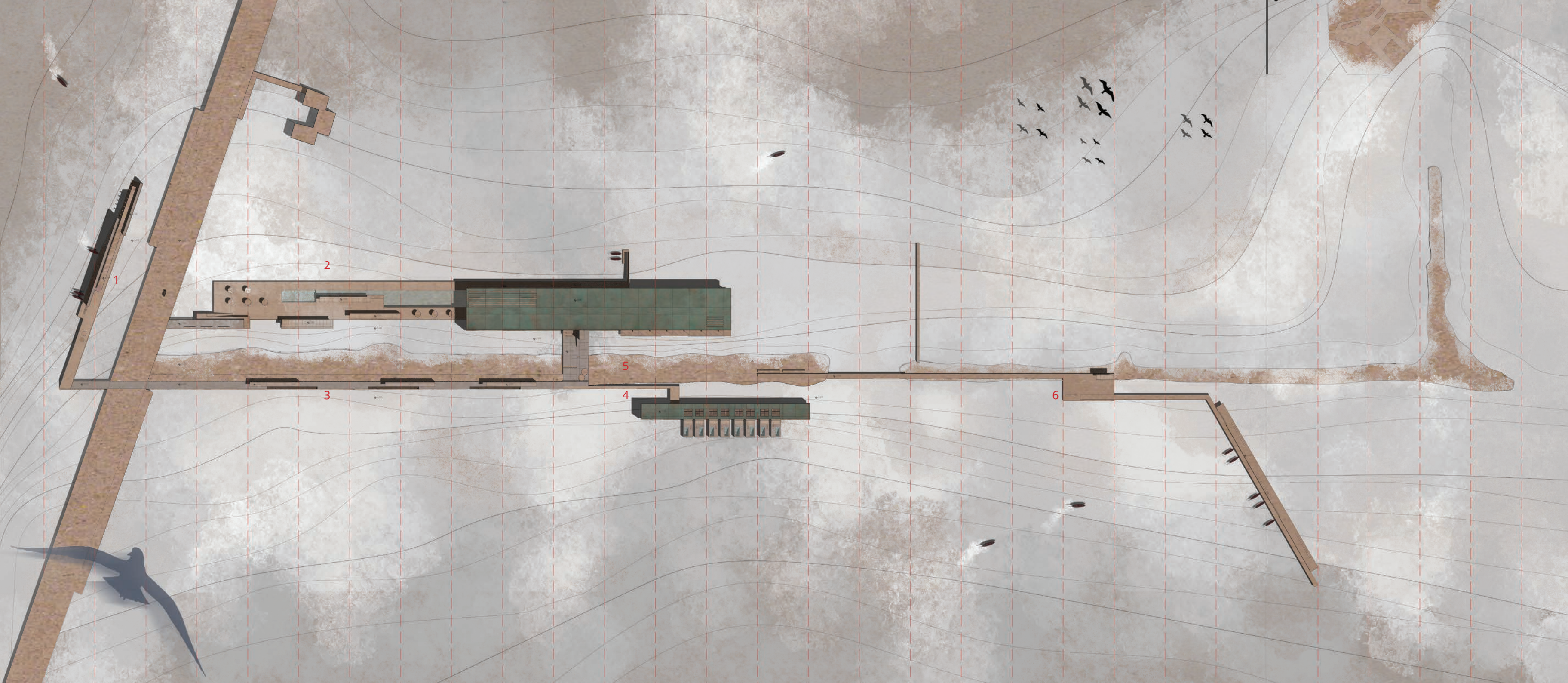
Η Εξέδρα

Η προβλήτα



Μία στιβαρή γραμμή (παράλληλη στον άξονα του δρόμου), ένα τοίχιο και μία αποβάθρα, αποτελούν τον χώρο της Εισόδου, που τον οικειοποιείται ένα γυμναστήριο. Το κύριο μέρος των εγκαταστάσεων αποτελείται από την Εξέδρα, η οποία περιλαμβάνει τις συλλογικές χρήσεις των λουτρών. Ένας τεράστιος οργανισμός, στην Βόρεια πλευρά της ξέρας, που συγκροτείται από την πισίνα, εξωτερική και εσωτερική μαζί με όλες τις χρήσεις που αφορούν την σχέση του ανθρώπου με το νερό (λουτροθεραπεία). Από την άλλη πλευρά της ξέρας, τοποθετούνται τα Νησάκια, που παίρνουν τον ρόλο των ατομικών χρήσεων του προγράμματος. Ενδιαφέρον αποτελεί ο τρόπος με τον οποίο αυτά τα δύο στοιχεία οικειοποιούνται την ξέρα. Καθώς στο σημείο που χωροθετούνται εκατέρωθεν αυτής, αλλάζει χαρακτήρα και πλέον λειτουργεί ως μια Αυλή ή Κήπος για τις εγκαταστάσεις μας. Ο κήπος - η ξέρα στην συνέχεια μετατρέπεται σε πασσαλόπηκτη ξύλινη προβλήτα. Η δυναμική γραμμή αυτή, η απόληξη, συνεχίζει επ' αόριστων την πορεία της νοητά, με τις βάρκες που πλέουν μέσα στην λιμνοθάλασσα.





- Υπόμνημα :
- 1. Προβλήτα - Τοιχείο
 - 2. Εξέδρα
 - 3. "Τεχνητή" παραλία
 - 4. Νησάκια
 - 5. Εσωτερική αυλή
 - 6. Απόληξη



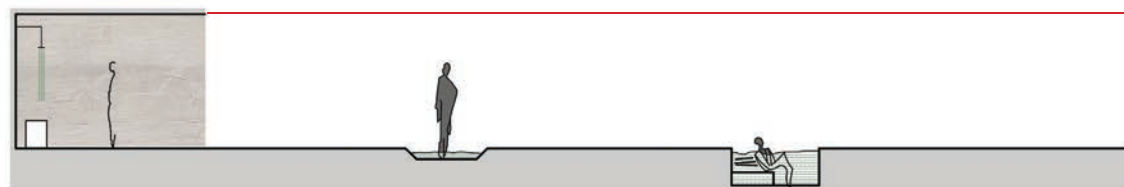
τρισδιάστατη απεικόνιση από την πλευρά του λιμανιού

Θεραπευτική δράση χρήσεων



Λουτρά

_ Γίνονται με την εμβάπτισή του σε ιαματικό νερό. Ένας κύκλος θεραπείας διαρκεί συνήθως δυο εβδομάδες με ένα λουτρό ανά ημέρα. Συνιστώνται σε παθήσεις δέρματος, γυναικολογικές παθήσεις, παθήσεις του νευρικού συστήματος και χρόνιες ρευματικές παθήσεις.



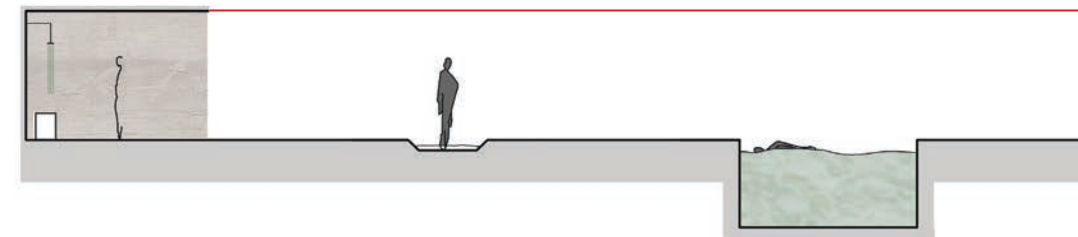
Υδρομαλάξεις

_ Στηρίζονται στην εφαρμογή πίεσης στο ανθρώπινο σώμα ενώ βρίσκεται μέσα σε νερό. Συνιστάται σε περιπτώσεις μετατραυματικής θεραπείας, καταγμάτων - κακώσεων, αρθροπαθειών και οσφυαλγίας.



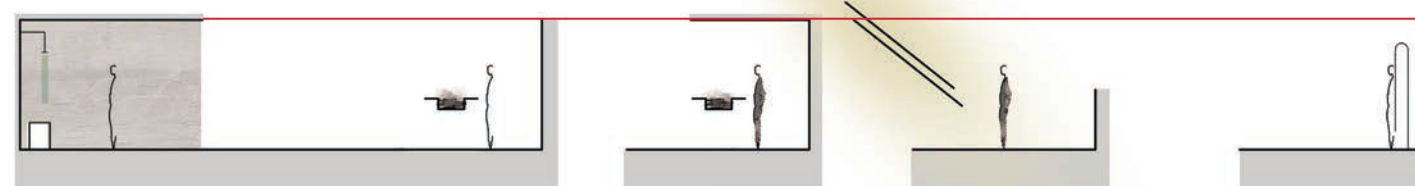
Θερμική δράση

_ Εμφανίζεται όταν η θερμοκρασία του νερού είναι μεγαλύτερη από τη θερμοκρασία του δέρματος. Διαστέλλει τα αιμοφόρα αγγεία και αυξάνει την αιμάτωση του δέρματος με αποτέλεσμα την καλύτερη τροφικότητά τους.



Κολύμβηση

_ Το σώμα δέχεται την επίδραση δύο μηχανικών παραγόντων, της άνωσης και της υδροστατικής πίεσης. Η άνωση προκαλεί ελάττωση σωματικού βάρους με αποτέλεσμα να επέρχεται η χαλάρωση καθώς δημιουργείται ευχέρεια κινήσεων στις αρθρώσεις.



Πηλοθεραπεία

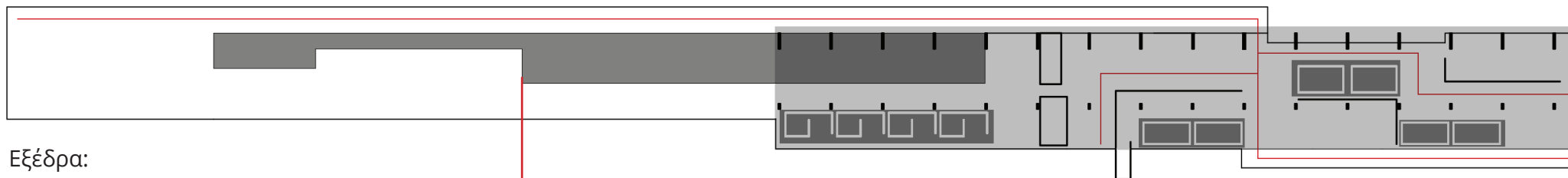
_ Βασίζεται στη χρήση ώριμου πηλού. Η εφαρμογή του πηλού είναι δυνατόν να είναι ολική ή μερική, με εμβάπτισή του σώματος με αυτόν ή με επάλειψη για περίπου 15 λεπτά. Συνιστάται σε δερματικές παθήσεις.



Σάουνα

_ Η σάουνα είναι ένα ξύλινο δωμάτιο, θερμαινόμενο στους 80°C και με υγρασία μεταξύ του 5% - 15%. Επιδρά θετικά στο κεντρικό νευρικό σύστημα, βελτιώνει τη κυκλοφορία του αίματος και των πόρων του δέρματος. Με τη χρήση της σάουνας εξασφαλίζεται η εφίδρωση και η μυϊκή χαλάρωση.

Κτηριολογικό Πρόγραμμα εγκαταστάσεων



Εξέδρα:

Αποδυτήρια: 55,40 τ.μ.
Αναψυκτήριο: 57,24 τ.μ.

_ Κτήριο συλλογικών χρήσεων:

Κολύμβηση: Εξωτερική: 730,98 τ.μ.
Εσωτερική: 377,86 τ.μ.

Σάουνα: 4 X 20,25 τ.μ.
Πισίνα θερμικού ύδατος: 4 X 6,72 τ.μ.
Πισίνα για πόδια: 17,52
Αποδυτήρια πισίνας: Ανδρών: 39,56 τ.μ.
Γυναικών: 51,76 τ.μ.
Λουτροθεραπεία: 1209,82 τ.μ.

Είσοδος: 190,75 τ.μ.
Καφέ - Πωλητήριο: 302,30 τ.μ.
Διοίκηση: 86,40 τ.μ.
Προέκταση καφέ και Είσοδος Πηλοθεραπείας: 150,78 τ.μ.
Αποδυτήρια: 2 X 43,45 τ.μ.
Πηλοθεραπείες: 168,13 τ.μ.
Πλυντήριο: 57,92 τ.μ.

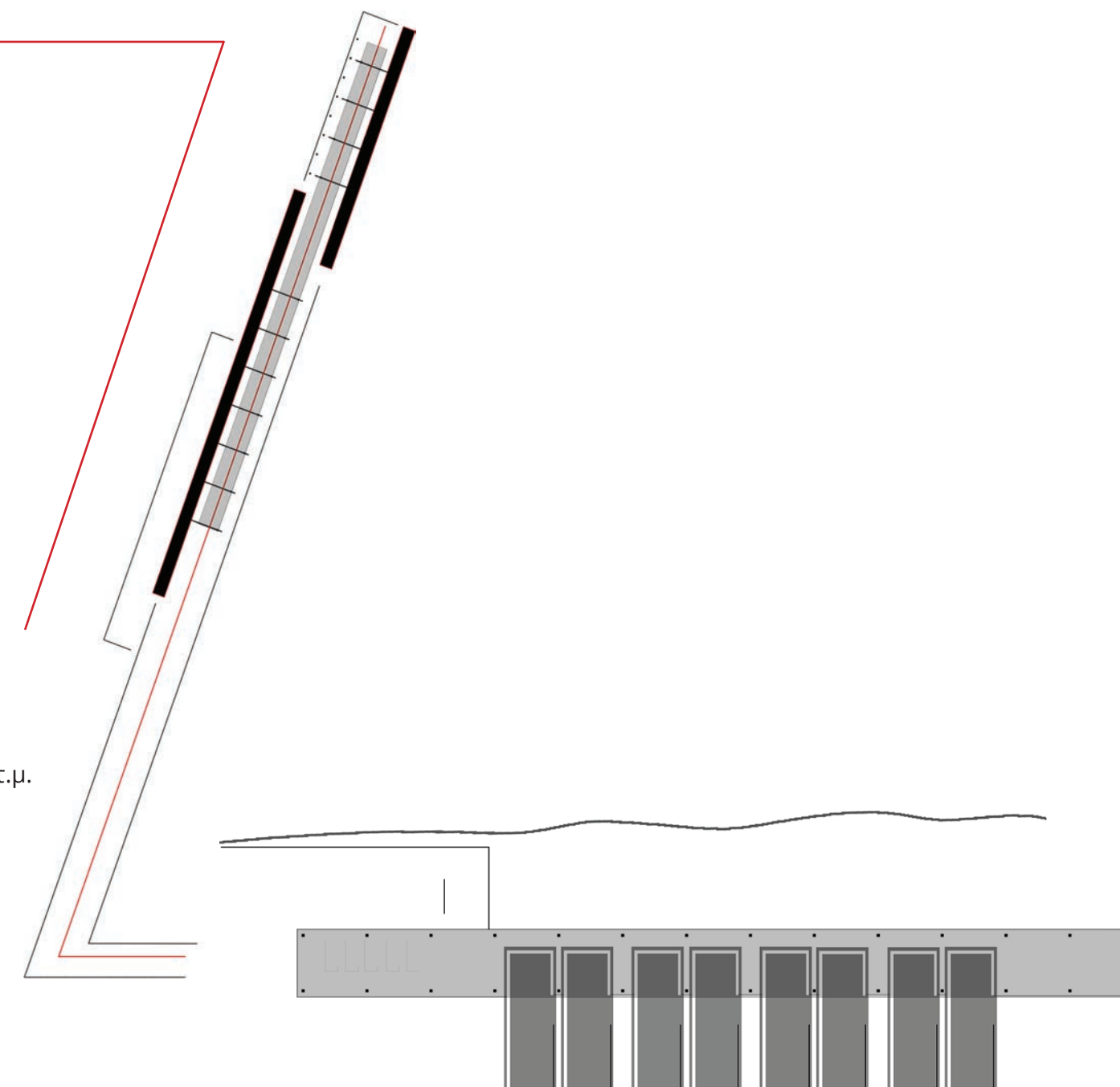
Γυμναστήριο και Φυσικοθεραπεία:
Γυμναστήριο: 201,49 τ.μ.
Φυσικοθεραπεία: 2 X 43,20 τ.μ.
Χώρος ξεκούρασης: 222,96 τ.μ.
Ημιυπαίθριος χώρος παραλίας: 459,81 τ.μ.

Κτήριο εισόδου:

Γυμναστήριο: 209,26 τ.μ.
Καφέ: 209,26 τ.μ.

_ Κτήριο ατομικών χρήσεων:

Είσοδος: 60,75 τ.μ.
Ιατρεία: 115,13 τ.μ.
Καφέ: 118,43 τ.μ.
Δωμάτιο: 8 X 33,21 τ.μ.
Σάουνα: 3,70 τ.μ.
Υδρομαλάξεις: 2,20 τ.μ.
Πισίνα Ιαματικών: 12,30 τ.μ.
Χώρος Μασάζ: 3 X 13,80 τ.μ.

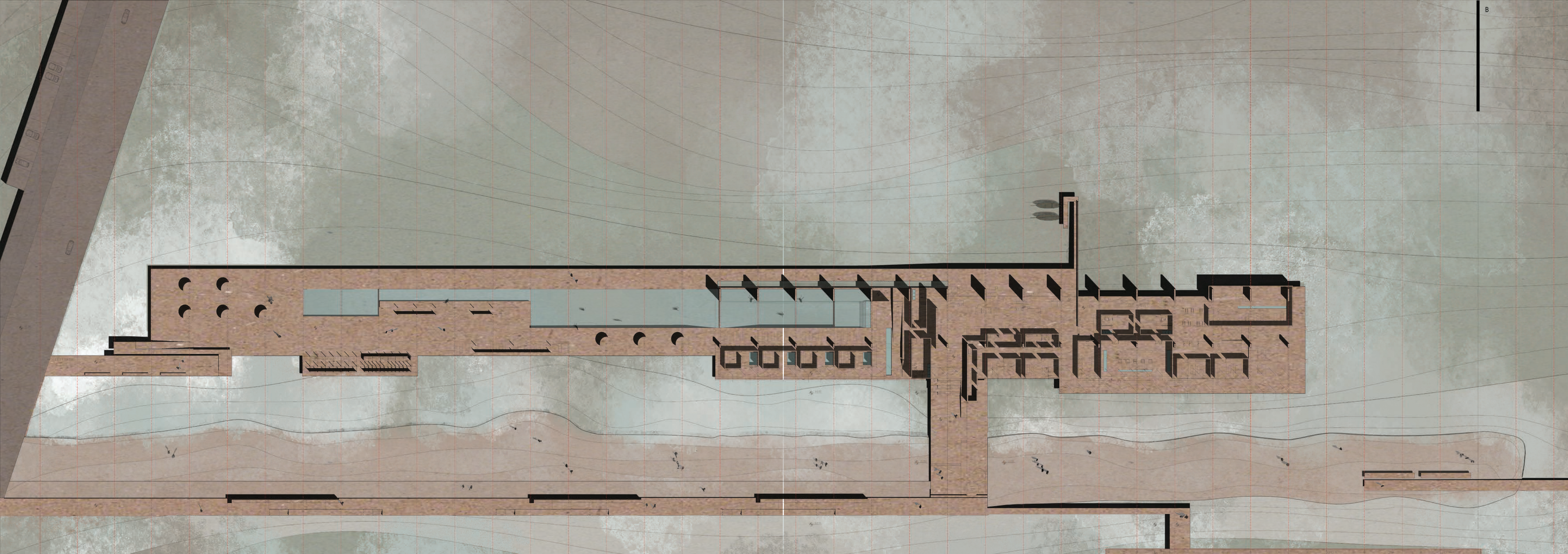


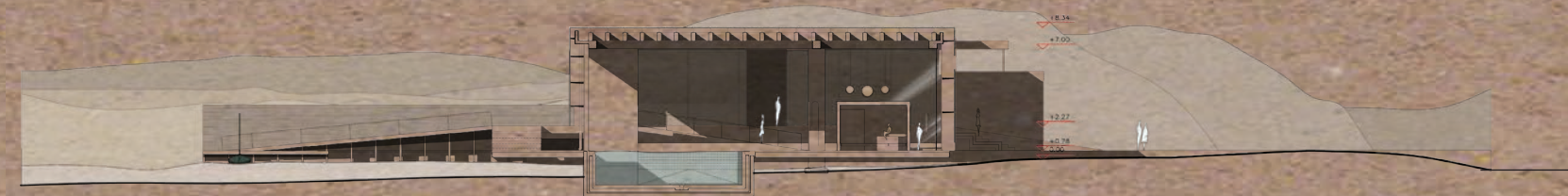
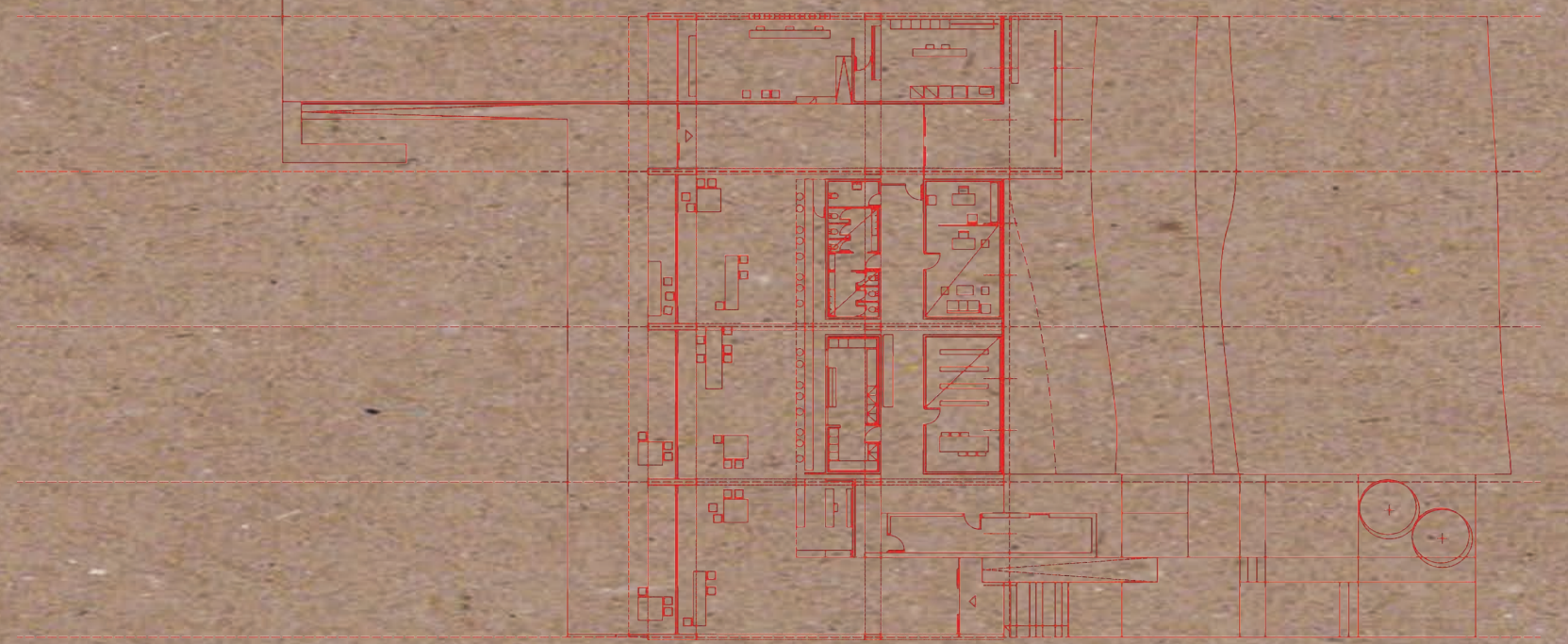
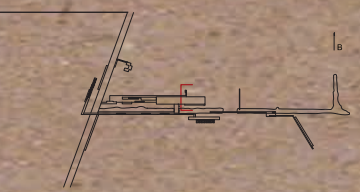
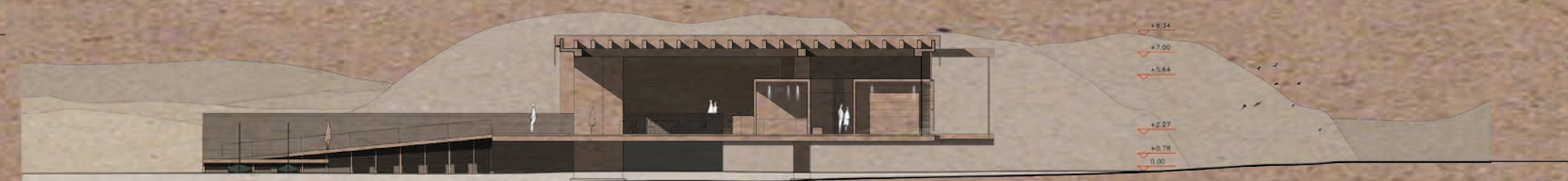
Περπατώντας στην ξέρα, αρχικά αντιλαμβάνεσαι το εξωτερικό τμήμα της εξέδρας. Μία γραμμική, υπαίθρια, διαφόρων βαθών πισίνα, παίρνει το ρόλο της τεχνίτης παραλίας και συμπληρώνεται με όλες τις χρήσεις που αυτές την υποστηρίζουν. Το ενδιαφέρον έγκειται στο γεγονός ότι η πισίνα αυτή από ένα σημείο και μετά σε εσωτερική. Μπαίνοντας στο κλειστό κομμάτι της εξέδρας, το εσωτερικό, αριστερά χωροθετούνται οι χρήσεις που αφορούν τη σχέση του ανθρώπου με το νερό, δηλαδή χρήσεις σάουνας, πισίνας και δεξαμενών θερμού ύδατος. Δεξιά περιλαμβάνονται όλες οι χρήσεις που αναφέρονται στον άνθρωπο και το σώμα του, όπως πηλοθεραπείες, γυμναστήριο, φυσικοθεραπείες. Όλο το σύστημα αυτό συνδέεται μέσω ενός open plan ενδιάμεσου χώρου, που περιλαμβάνει τις χρήσεις αναψυχής και στάσης. Τέλος, μέσω μιας ημιυπαίθριας πλατφόρμας, ο οργανισμός αυτός καταλήγει ξανά στα ιαματικά νερά της λιμνοθάλασσας. Μια ακόμα τεχνητή παραλία, σχήματός “Γ”, η οποία υποστηρίζει την αίθουσα της λασποθεραπείας και συνδέεται μ’ αυτή μέσω του μπροστινού μπαλκονιού. Η εξέδρα αυτή χωρίζεται, ανάλογα με τις χρήσεις της, σε επίπεδα, τα οποία συγκροτούνται και μετατρέπονται σε κτίριο μέσα από ένα μεταλλικό κέλυφος. Στην ψηλοτάβανη και διαμπερή αυτή πλατφόρμα που δημιουργείται, χωροθετούνται αυτόνομα ξύλινα κουτιά-boxes, που περιλαμβάνουν τις εκάστοτε υποστηρικτικές χρήσεις. Χάρη στο μέγεθός τους, κατεβάζουν την κλίμακα στο πέρασμα του ανθρώπου, καθιστώντας έτσι τον χώρο πιο φιλόξενο και αρμονικό. Συμπληρώνουν ουσιαστικά τον κάναβο.

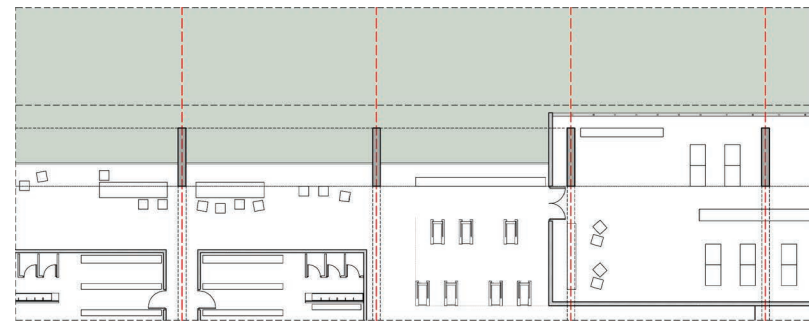
Χρήση μπετον

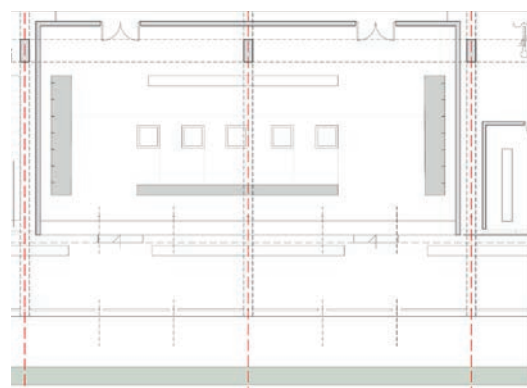
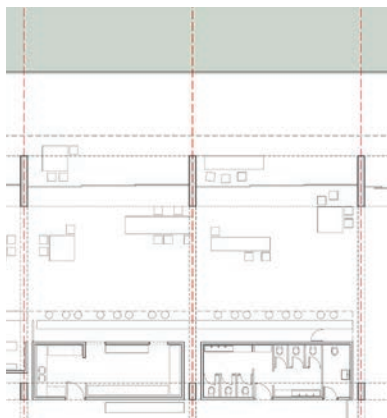
Πρόκειται για μια πασσαλόπηκτη εξέδρα. Τα βασικά υλικά που συνθέτουν την κάτοψη είναι το ξύλο για το οπλισμένο σκυρόδεμα. Στην ερευνητική αυτή επιλέξαμε συνειδητά το δομικό μας σύστημα να είναι από οπλισμένο σκυρόδεμα. Αρχικά, αυτή η επιλογή έγινε καθώς οι δεξαμενές και οι πισίνες που χρησιμοποιούμε επιβάλλουν την χρήση του υλικού αυτού, τόσο στην κατασκευή τους όσο και στην μηχανολογική υποστήριξή τους. Κύριο στοιχείο της επιλογής αυτής αποτελεί το τοπίο καθώς το τελευταίο έχει ανάγκη από καθαρότητα, ολότητα, καθαρές γραμμές και μεγάλα ανοίγματα. Μια αφαίρεση δηλαδή, που το ξύλινο δομικό σύστημα, δεν θα μπορούσε να μας προσφέρει. Προκύπτει έτσι, ένα ιδιότυπο οικοδομικό σύστημα αποτελούμενο από τοίχιο, κολώνα και μια μεταλλική ανάρτηση από την οποία αναρτάται το ξύλινο δάπεδο.

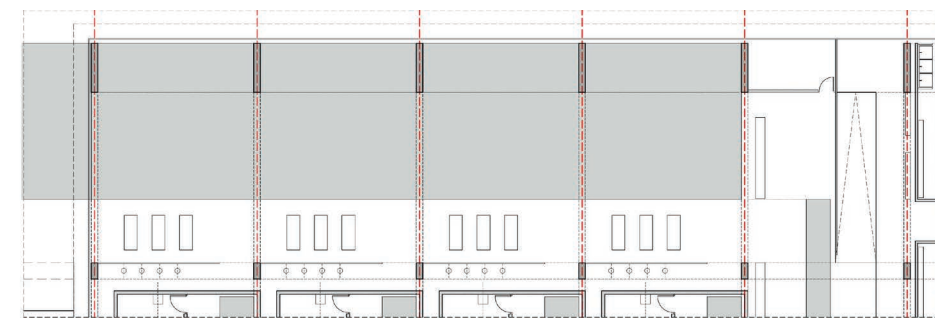




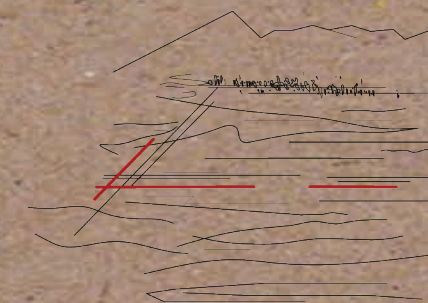


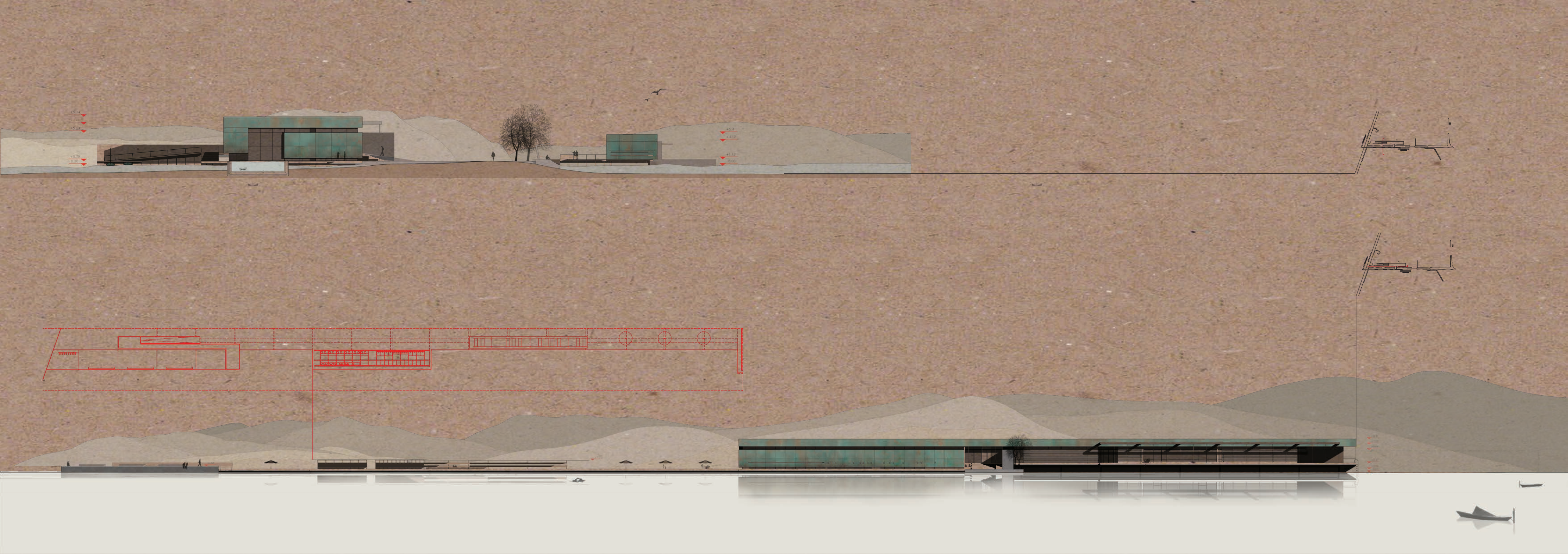


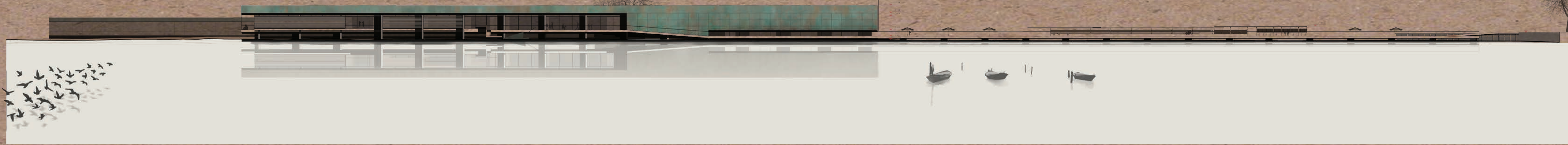
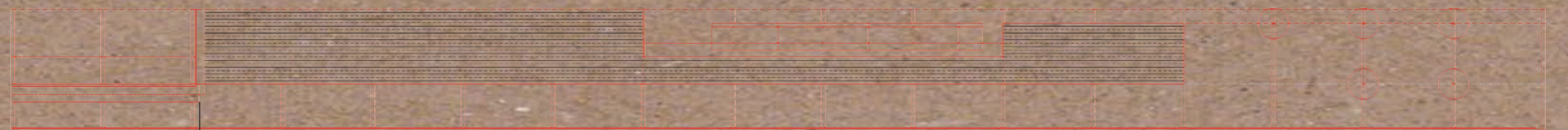
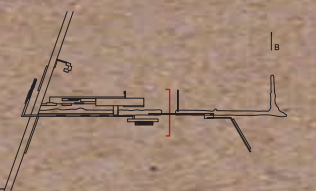


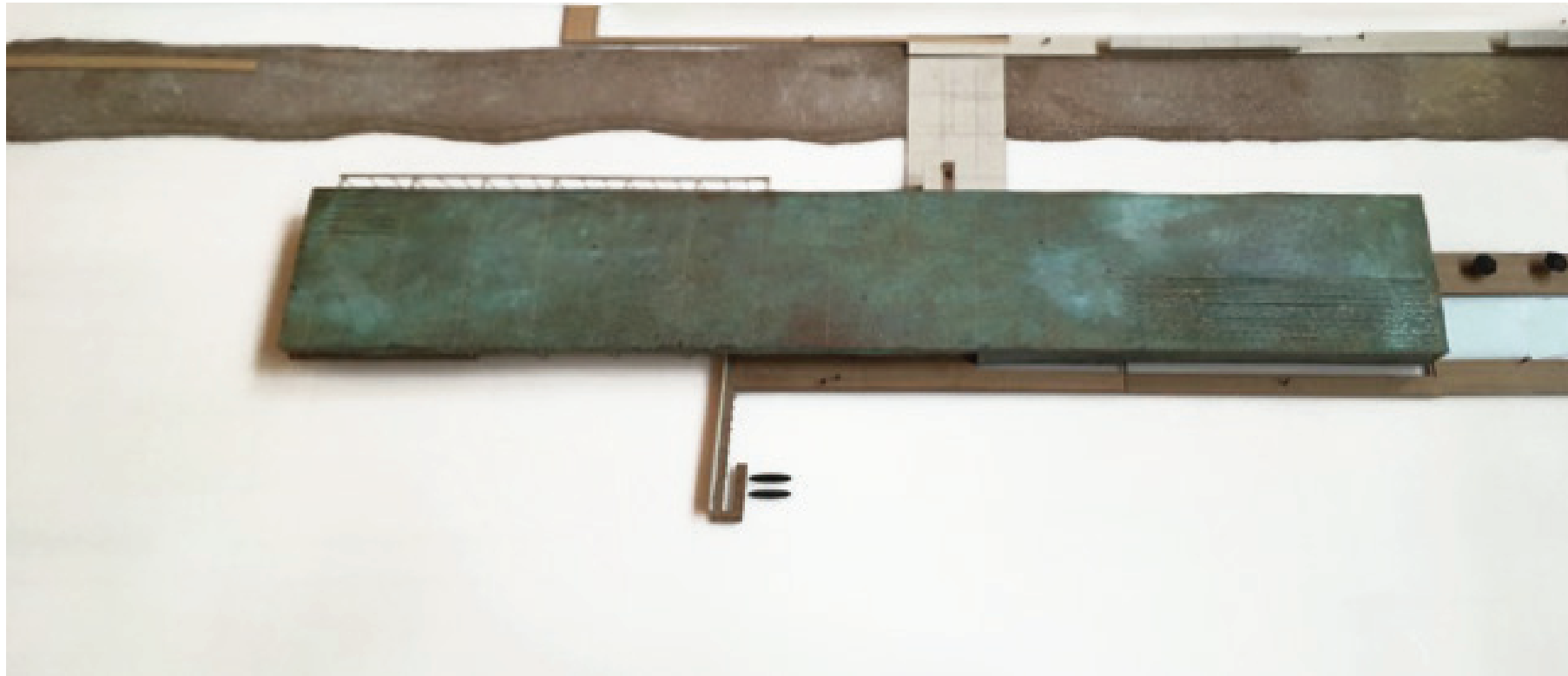


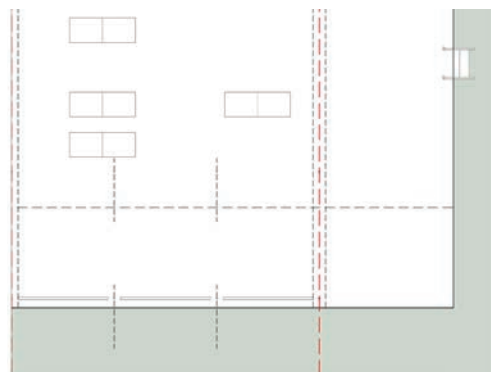
Ξεκινώντας να περπατάει κανείς πάνω στην ξέρα, βλέπει την πλάγια όψη των συλλογικών χρήσεων.. Κυρίαρχο στοιχείο της αποτελεί το μεγάλο παράθυρο που υποδεικνύει την συνέχεια της πισίνας και στο εσωτερικό του κτιρίου. Το παράθυρο, αυτό, ανοιγοκλείνει προκειμένου τους καλοκαιρινούς μήνες να γίνεται ενοποίηση της πισίνας. Προχωρώντας στην ξέρα, συναντάμε την νότια όψη. Στο χώρο της πισίνας βλέπουμε να γίνεται χρήση πολύ μικρών σχισμών- ανοιγμάτων καθώς και ενός γραμμικού φεγγίτη, που εκτός του ότι δεν επιτρέπει στο νότιο φως να εισέλθει στο χώρο, δημιουργεί ένα παιχνίδιασμα φωτός-σκιάς στο διάδρομο πίσω από την όψη. Προχωρώντας, από την είσοδο και πέρα, η υπόλοιπη όψη είναι ανοιχτή ως προς τον νότο, την ξέρα και τα Νησάκια. Η βόρεια όψη φέρει την ευθύνη ως προς την πόλη και την απόσταση που τη χωρίζει από αυτή. Την διατρέχει μια λωρίδα χαλκού καθώς σκοπός ήταν από μακριά να “διαβάζεται” μία λεπτή πράσινη λωρίδα, η οποία να γίνεται ένα με τη λιμνοθάλασσα. Στο τμήμα της όψης που αντιστοιχεί στο χώρο της πισίνας, υπάρχει ένα χαμηλό παράθυρο το οποίο επιτρέπει στο χρήστη, την θέα προς την πόλη. Σε μεγάλο τμήμα της όψης είναι εμφανής η επαναληψιμότητα του ιδιαίτερου δομικού μας συστήματος. Η ανάγκη για ηλιασμό, που δεν υπάρχει από το Βορρά, οδήγησε στη χρήση μεγάλων επιφανειών τζαμιού, ώστε να εισαχθεί το βορεινό εξ αντανάκλασης φως στο κτίριο. Αντίθετα, την νότια πλευρά, ο επισκέπτης την αντιλαμβάνεται από κοντά, περπατώντας στην ξέρα και πλησιάζοντας το κτήριο. Η όψη επιζητά μεγαλύτερη λεπτομέρεια, την οποία παρέχουν οι περσίδες, οι οποίες ικανοποιούν και την ανάγκη για σκiasμό, στους χώρους όπου η παραμονή είναι μεγαλύτερη. Οι πλάγιες όψεις αποτελούν το πάντρεμα των δύο βασικών προσόψεων. Η δυτική αφορά στη σχέση της πισίνας με το εσωτερικό. Βασική της μέριμνα είναι η πισίνα που εισέρχεται στο εσωτερικό ενώ συγχρόνως αναλαμβάνει τη σύγκριση με το διπλανό κτίριο, αυτό των ατομικών χρήσεων. Από την άλλη μεριά, Η ανατολική όψη, εκφράζει τη μικρή τεχνητή παραλία και είναι το μεγάλο “άνοιγμα” προς την λιμνοθάλασσα.

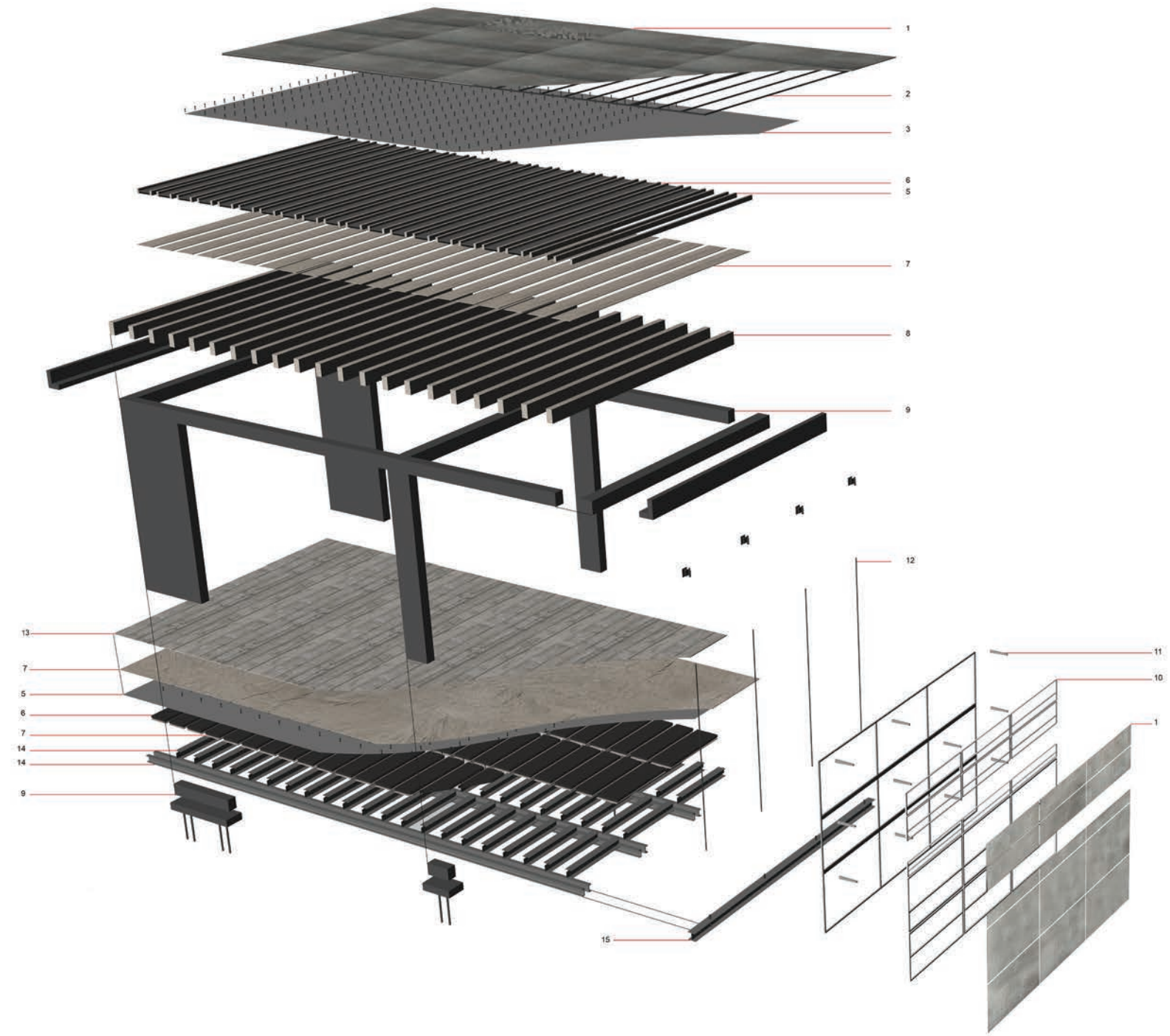




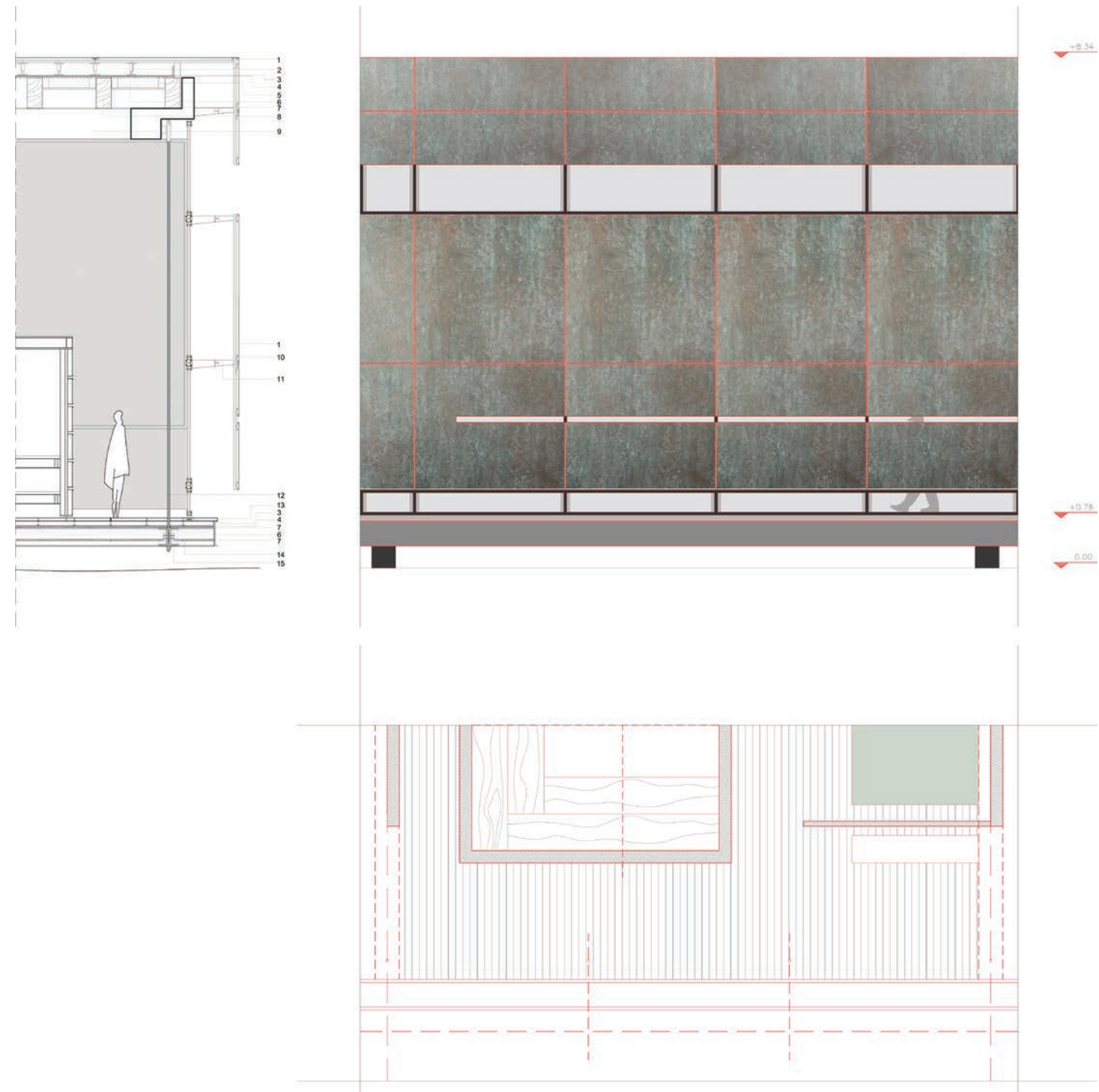






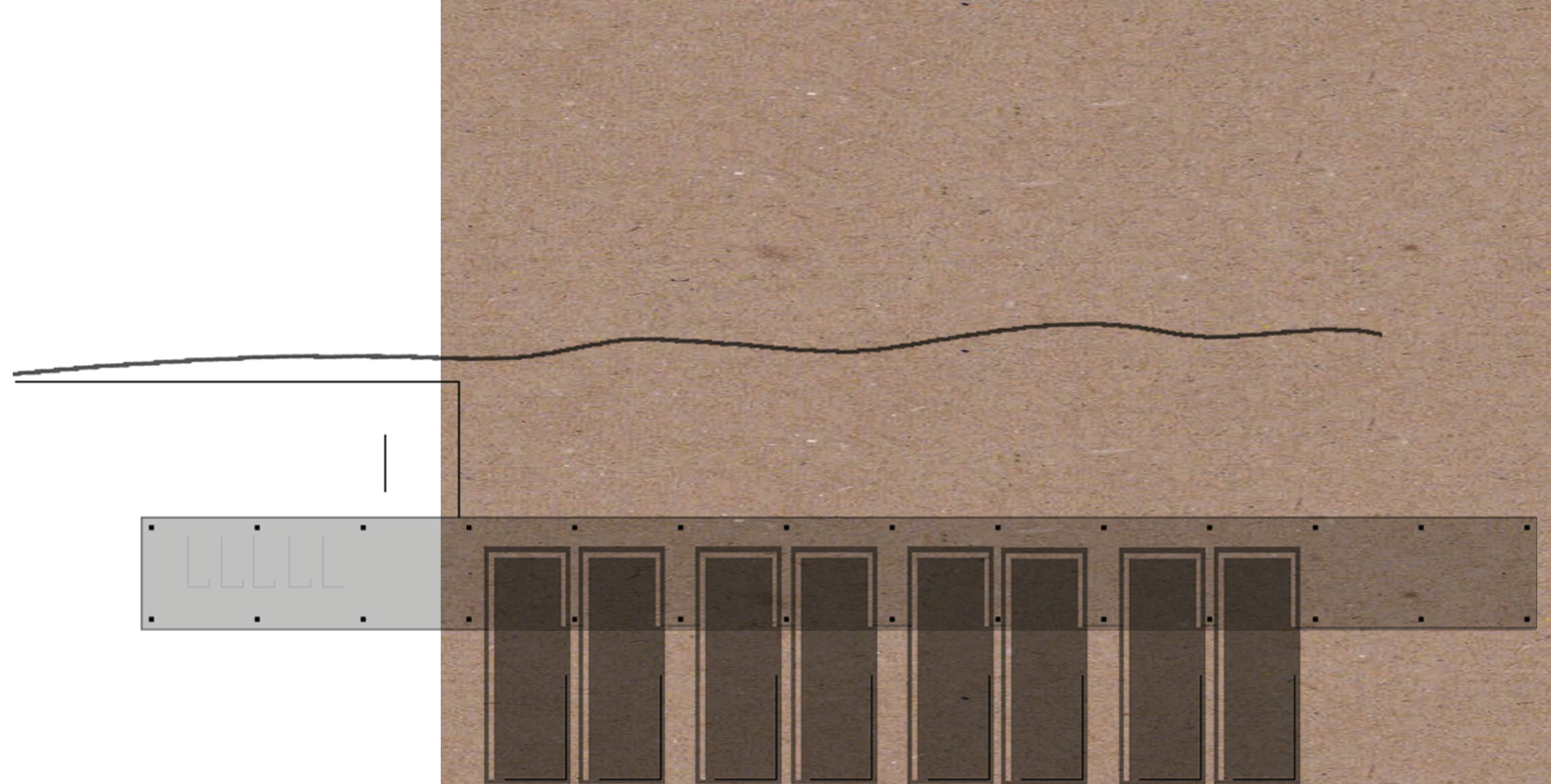


- 1 Μεταλλικό πάνελο με επικάλυψη χαλκού
- 2 Μεταλλική στήριξη σκελετού
- 3 Στεγανοποιητική μεμβράνη (Γεώφρασμα)
- 4 Στεγανοποιητική μεμβράνη (Ασφαλτόπανο)
- 5 Ξύλινες τεγίδες στήριξης του κόντρα πλακέ θαλάσσης
- 6 Θερμομονωτικό υλικό
- 7 Κόντρα πλακέ θαλάσσης 20 mm
- 8 Δοκός σύνθετης ξυλείας 25 X 50
- 9 Δοκός οπλισμένου σκυροδέματος
- 10 Μεταλλικός σκελετός πανέλου
- 11 Στήριξη πανέλου
- 12 Ανάρτηση δαπέδου 40 mm
- 13 Ξύλινο δάπεδο
- 14 Γαλβανισμένη μεταλλική διατομή IPE 30 cm
- 15 Γαλβανισμένη μεταλλική διατομή HEA 30 cm



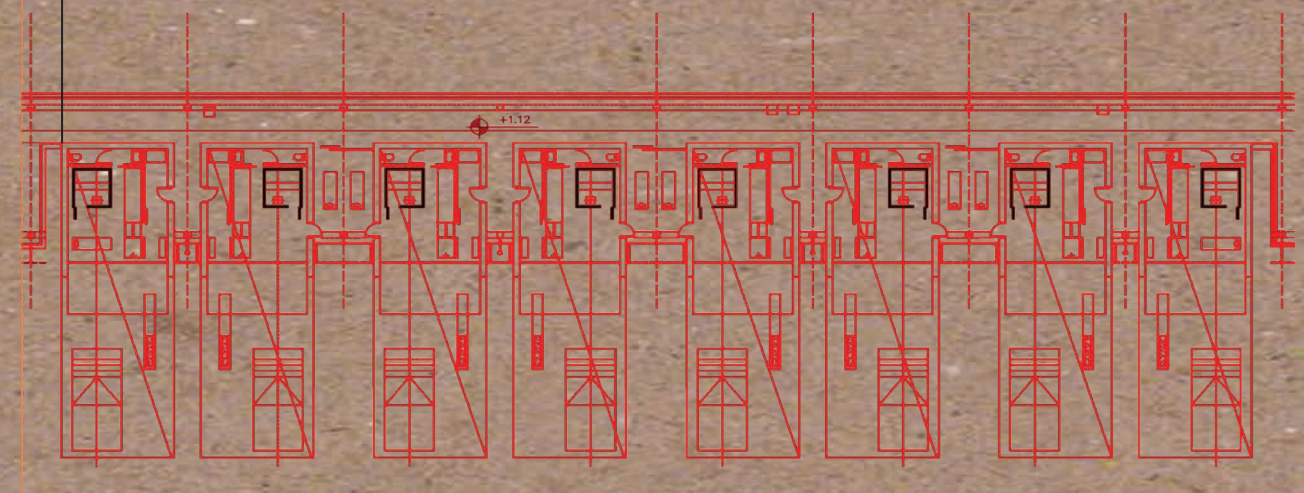
Το κτίριο των ατομικών χρήσεων, βρίσκεται αντιδιαμετρικά του κτηρίου των συλλογικών χρήσεων, εκατέρωθεν της ξέρας. Δημιουργήθηκε προκειμένου να καλυφθούν οι ανάγκες ατόμων που εξαιτίας του ιδιότυπου της υγείας τους μπορεί να χρήζουν ιδιαίτερης φροντίδας και μιας ειδικής θεραπευτικής αγωγής, είτε επειδή θα προτιμούσαν να εκθέτουν το σώμα τους στον εαυτό τους και μόνο. Συγκροτείται από μια ξύλινη εξέδρα πάνω στην οποία ακουμπούν κουτιά από σκυρόδεμα, οι μονάδες. Πρόκειται για μια αντίστροφης δομικής λογικής από το κτήριο των συλλογικών χρήσεων. Η μορφή του προέκυψε από την ανάγκη για κατακερματισμό του μέτρου του μεγάλου κτηρίου, για το “σπάσιμο” της έντονης γραμμικότητας του. Έτσι προκύπτουν κάθετα ιδιωτικά δωμάτια, σύντομης παραμονής. Για μας τα δωμάτια αυτά, αποτελούν τα εξοχικά της σύνθεσης μας. Με τον όρο αυτό εννοούμε ότι εξέχουν του βασικού κτηρίου. Στις χρήσεις του κτηρίου αυτού, περιλαμβάνονται ιατρικές μονάδες, χώρος υποδοχής και αναμονής, ένα καφέ που εξυπηρετεί τους χρήστες των ατομικών και τα Εξοχικά-μονάδες. Η κάθε μονάδα, συμπεριλαμβάνει όλες τις χρήσεις των συλλογικών λουτρών, αλλά σε μικρότερη κλίμακα. Επειδή οι μονάδες αυτές οργανώνονται ανά δυο, δίνουμε την προδιάθεση στον ενδιάμεσο χώρο που υπάρχει να μεσά τους να λειτουργήσει σαν χώρος φυσικοθεραπείας και μασάζ.

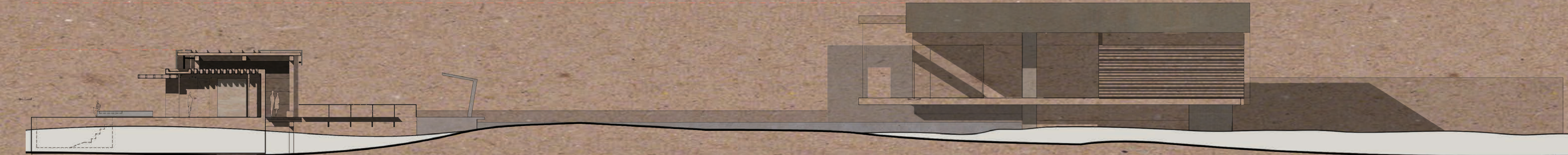
Κοιτώντας το κτήριο από την θάλασσα, σκοπός μας ήταν να τονίζονται και στην όψη οι εξοχές μας. Αυτό επιτυγχάνεται κλείνοντας την όψη, με το γύρισμα του χάλκινου κελύφους, ίδιας ακριβώς λογικής με αυτό που προαναφέρθηκε και στο παραπάνω κτηριακό συγκρότημα. Όπως και στο μεγάλο κτήριο έτσι και εδώ υπάρχουν σχισμές, λεπτά γραμμικά ανοίγματα στο ύψος του ματιού, στο χαλκό για τη δημιουργία ενός παιχνιδίσματος φωτός-σκιάς. Από την πλευρά της ξέρας, η όψη του κτηρίου είναι ανοιχτή, γυάλινη, με σκοπό να συνδιαλέγεται τόσο με τον «κήπο» μας όσο και με το απέναντι κτήριο. Μία λεπτή λωρίδα χαλκού την διατρέχει σε όλο το μήκος της, στοιχείο που συνδέει οπτικά τις όψεις εκατέρωθεν της ξέρας. Τόσο ο προσανατολισμός της όψης όσο και το χαμηλότερο ύψος του κτηρίου σε σχέση με το αντιδιαμετρικό του, μας επέτρεψαν μια πιο «ανοιχτή» διαχείριση.

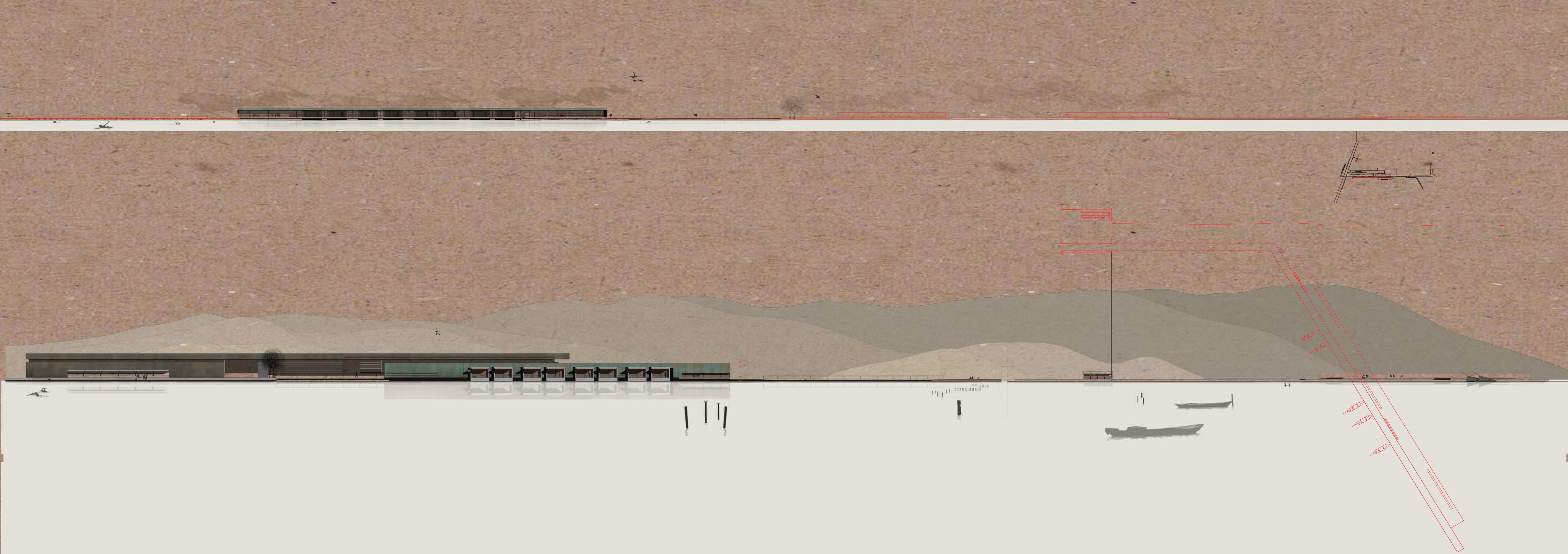


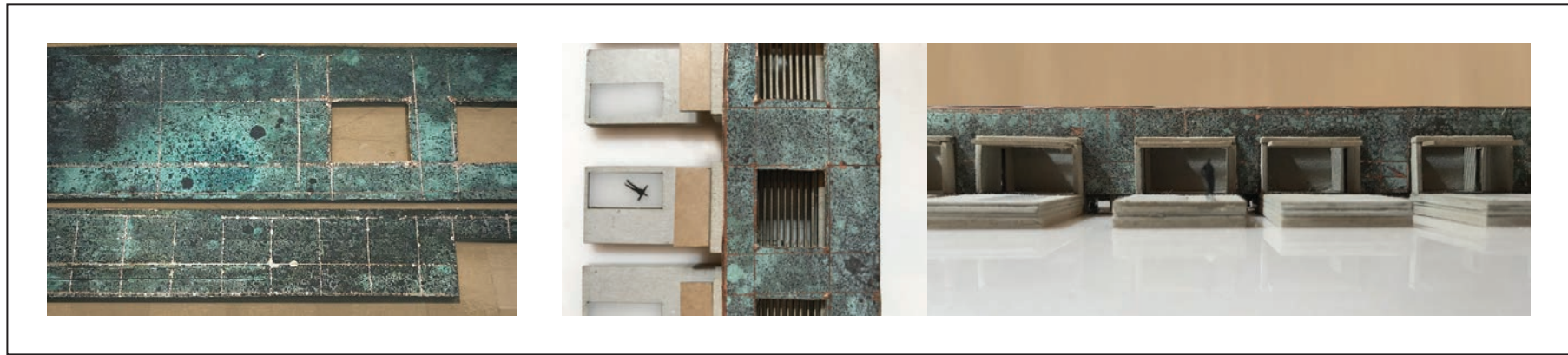


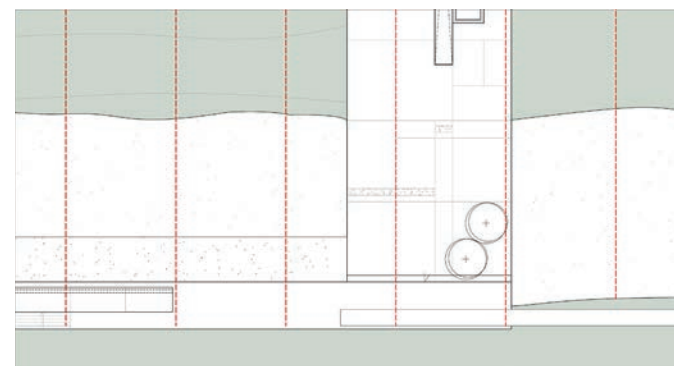
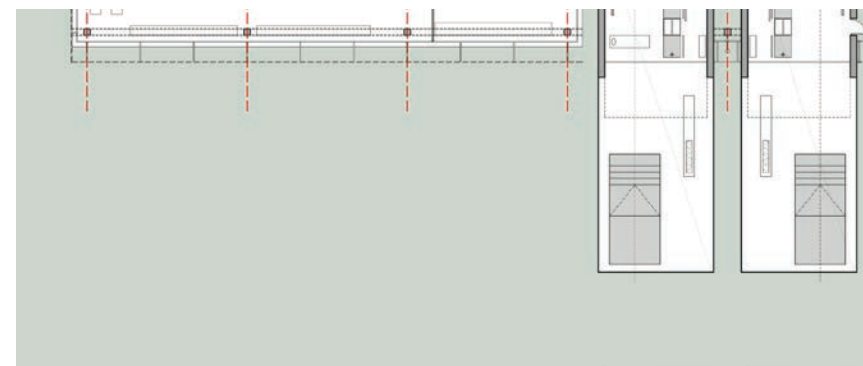
B



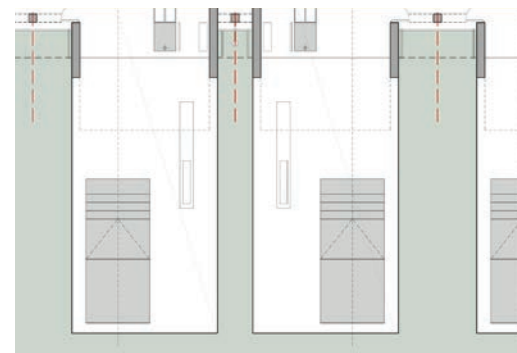
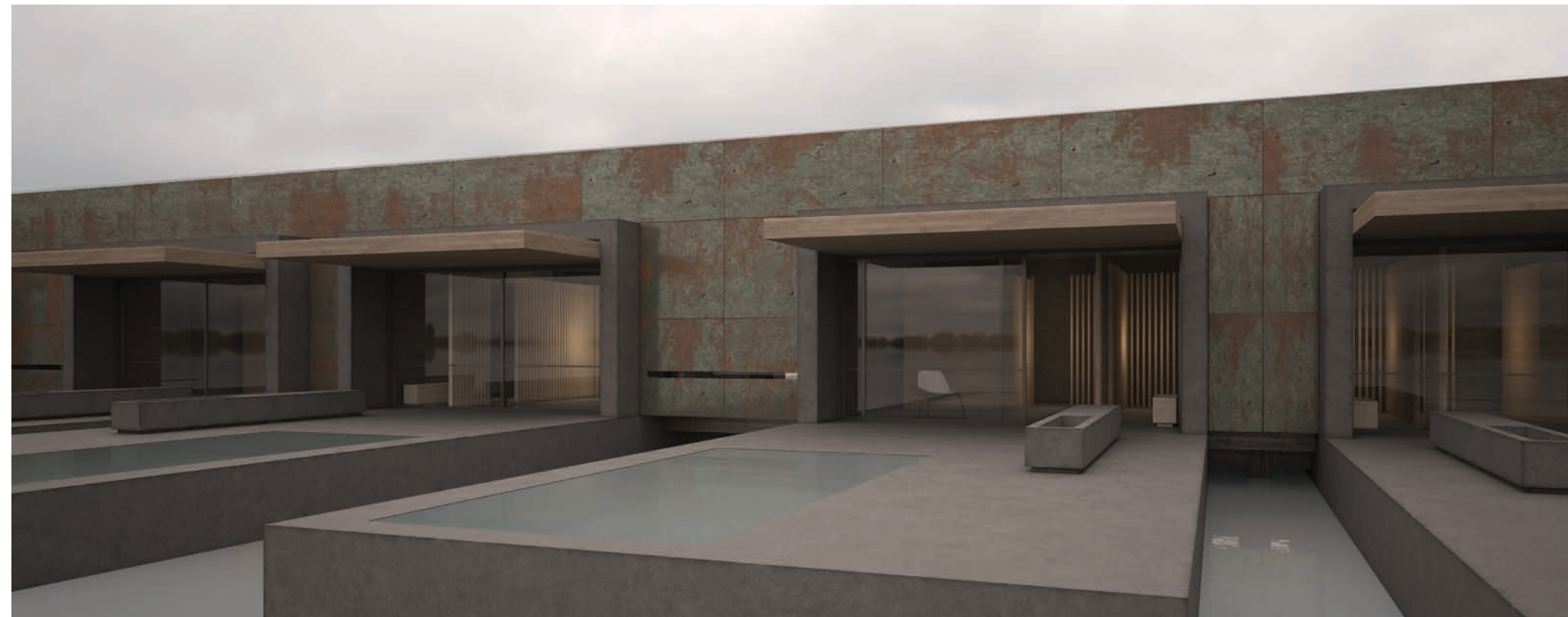
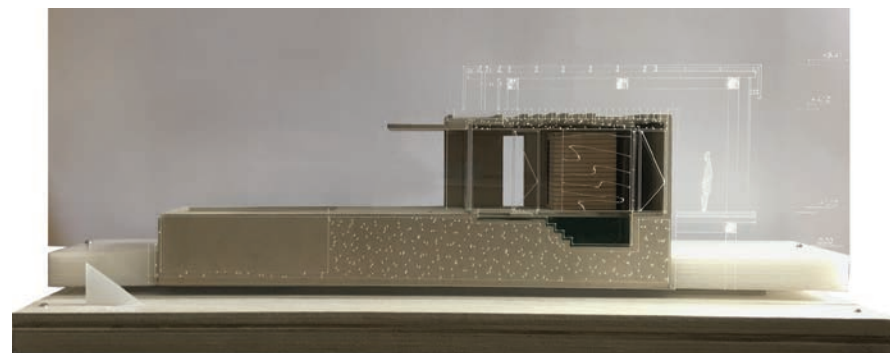


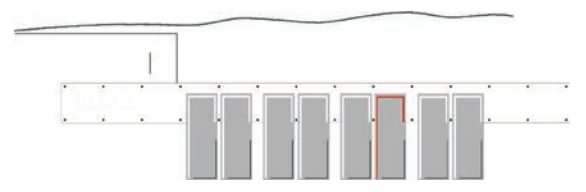
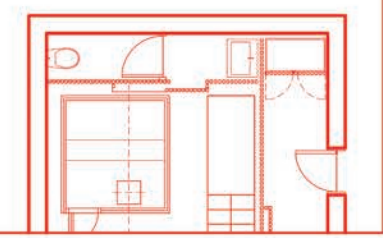
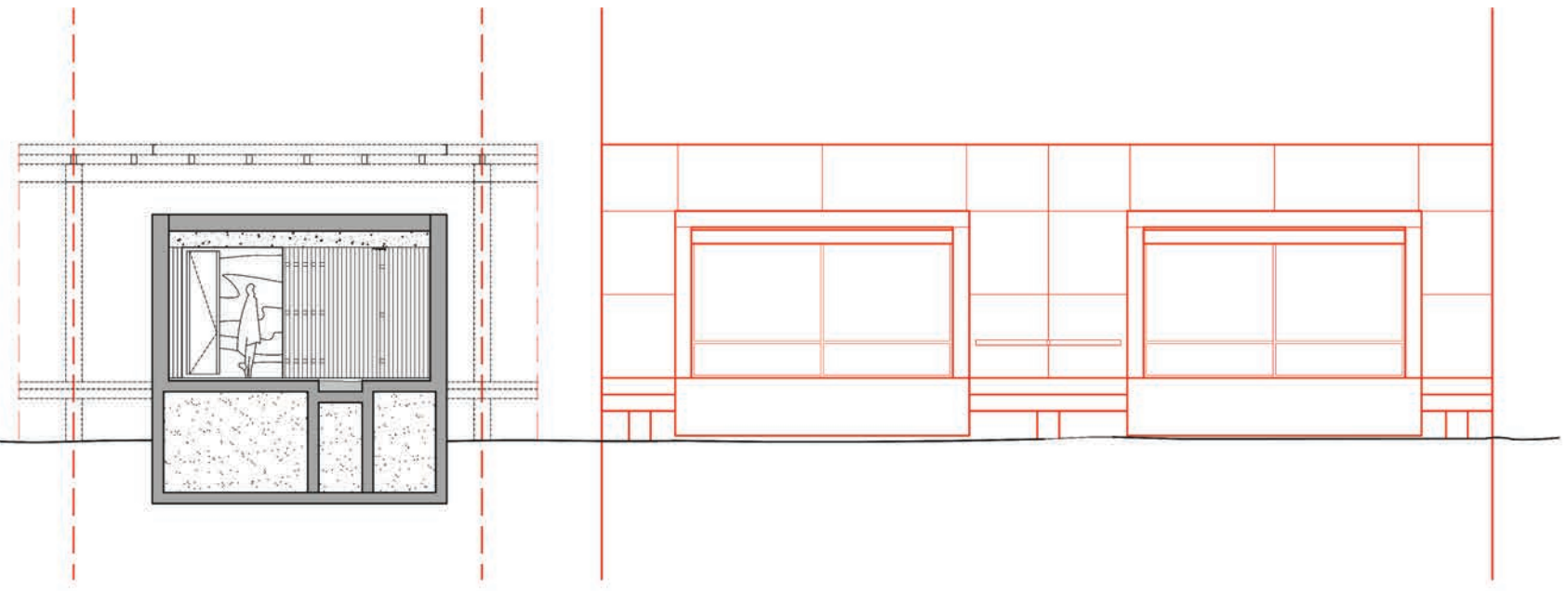
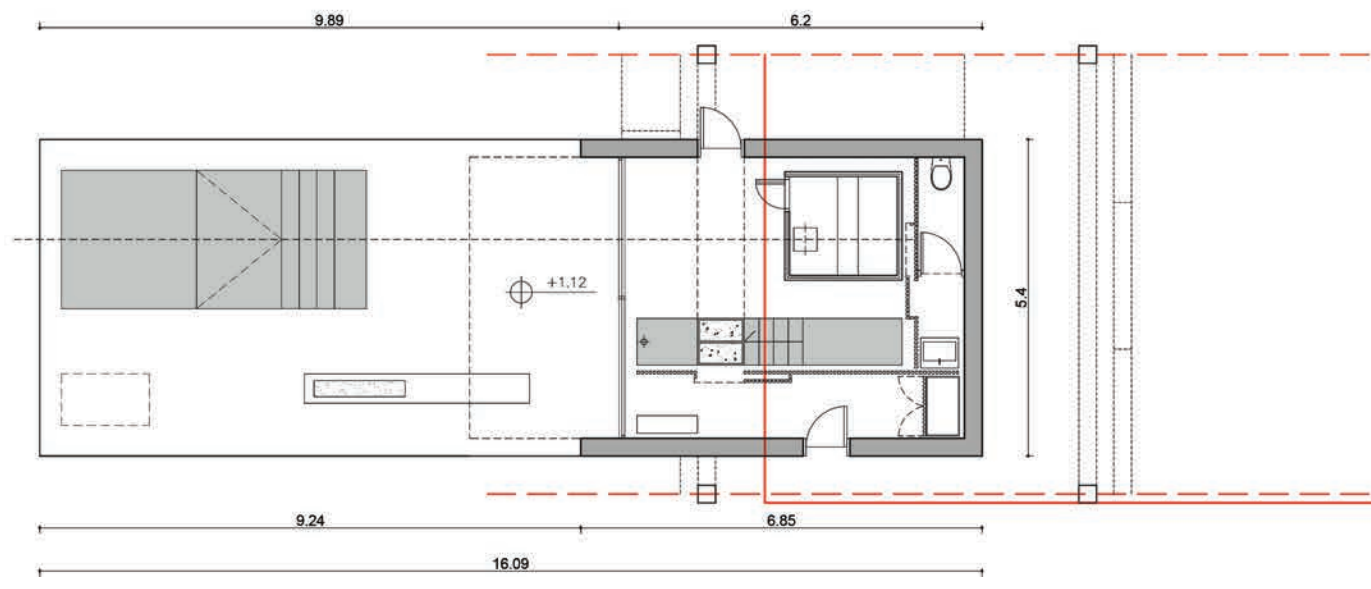
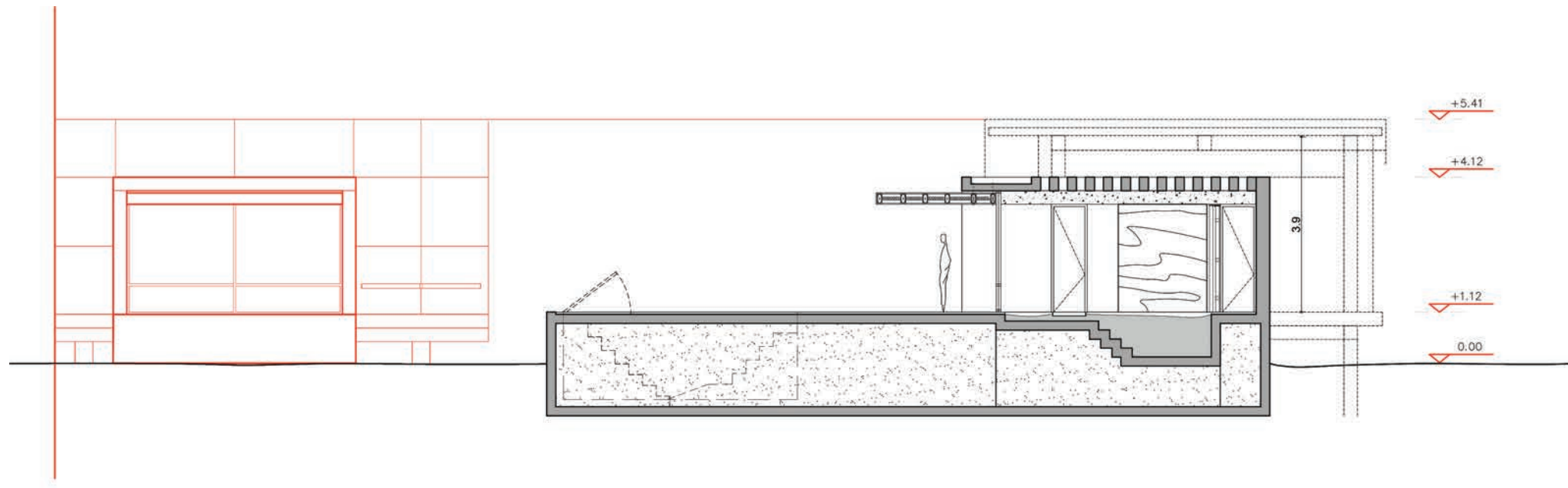






Εμβαθύνοντας σε μία από αυτές τις μονάδες, παρατηρούμε ότι περιέχει όλες τις χρήσεις που περιλαμβάνουν τα συλλογικά λουτρά, αλλά σε μικρότερη κλίμακα. Αναφέρονται σε ένα έως δύο άτομα. Βάσει σύνθεσης με τη χρήση μιας σχάρας, προσπαθήσαμε να δημιουργήσουμε ένα παιχνίδι φωτός σκιάς, τοποθετώντας παχάκια στην οροφή. Έτσι δημιουργούνται οριζόντιες και κάθετες σκιές είτε από το ξύλο είτε από το οπλισμένο σκυρόδεμα. στην ίδια λογική με το μεγάλο κτήριο διατηρείται η κλίμακα του ανθρώπου κρατώντας τον εσωτερικό χώρο πάλι ως ένα μπετονένιο κουτί. Ο διαχωρισμός των δευτερευόντων χρήσεων γίνεται με ξύλινα περσιδωτά στοιχεία ενώ τραβήξαμε μια 1 ζώνη νερού νοηματοδοτώντας έτσι και την είσοδο στο δωμάτιο. Η ζώνη νερού λειτουργεί σαν δεξαμενή υδρομαλάξεων και ντους. Κεντρικό στοιχείο του δωματίου αποτελεί η σάουνα. Πρόκειται για ένα ελεύθερο στοιχείο στο χώρο, παρόμοιας λογικής με αυτής των κουτιών των συλλογικών χρήσεων, ενώ αξονικά της σάουνας βρίσκεται μια δεξαμενή ιαματικού νερού για τις λουτροθεραπείες. Οι μονάδες αυτές, εσκεμμένα στρέφονται προς τη θάλασσα προκειμένου να γίνει πιο έντονη η αίσθηση γαλήνης και ηρεμίας.

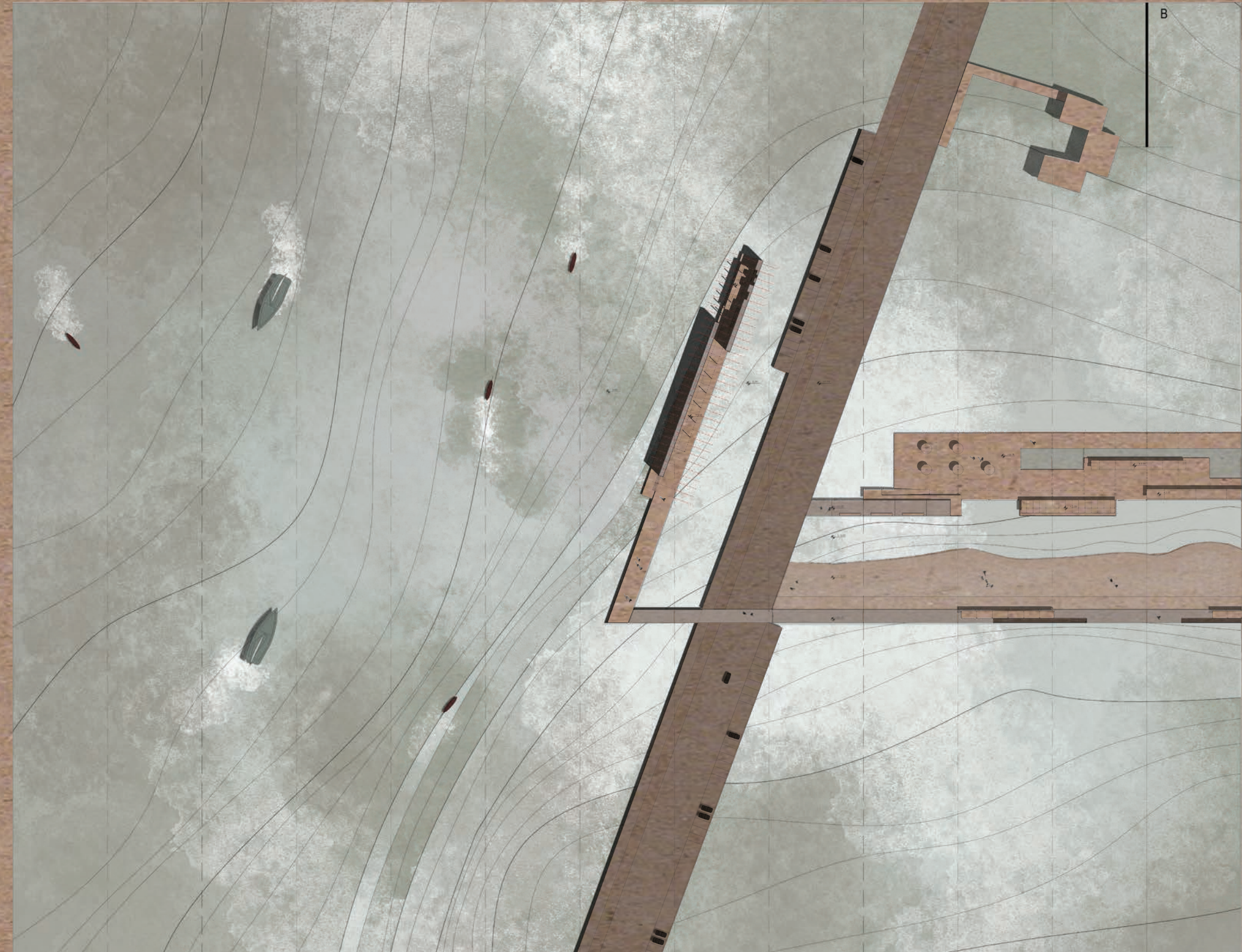


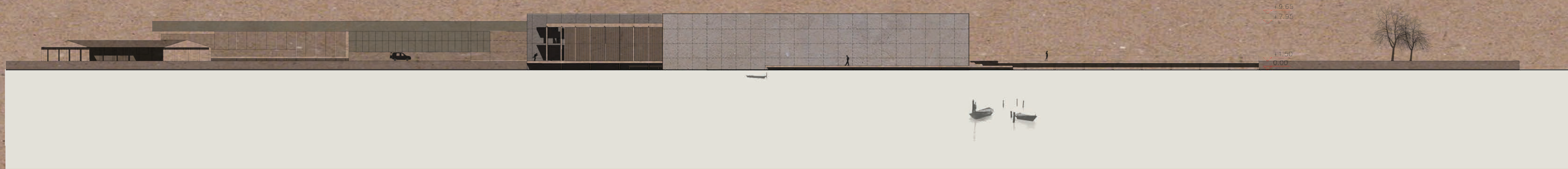


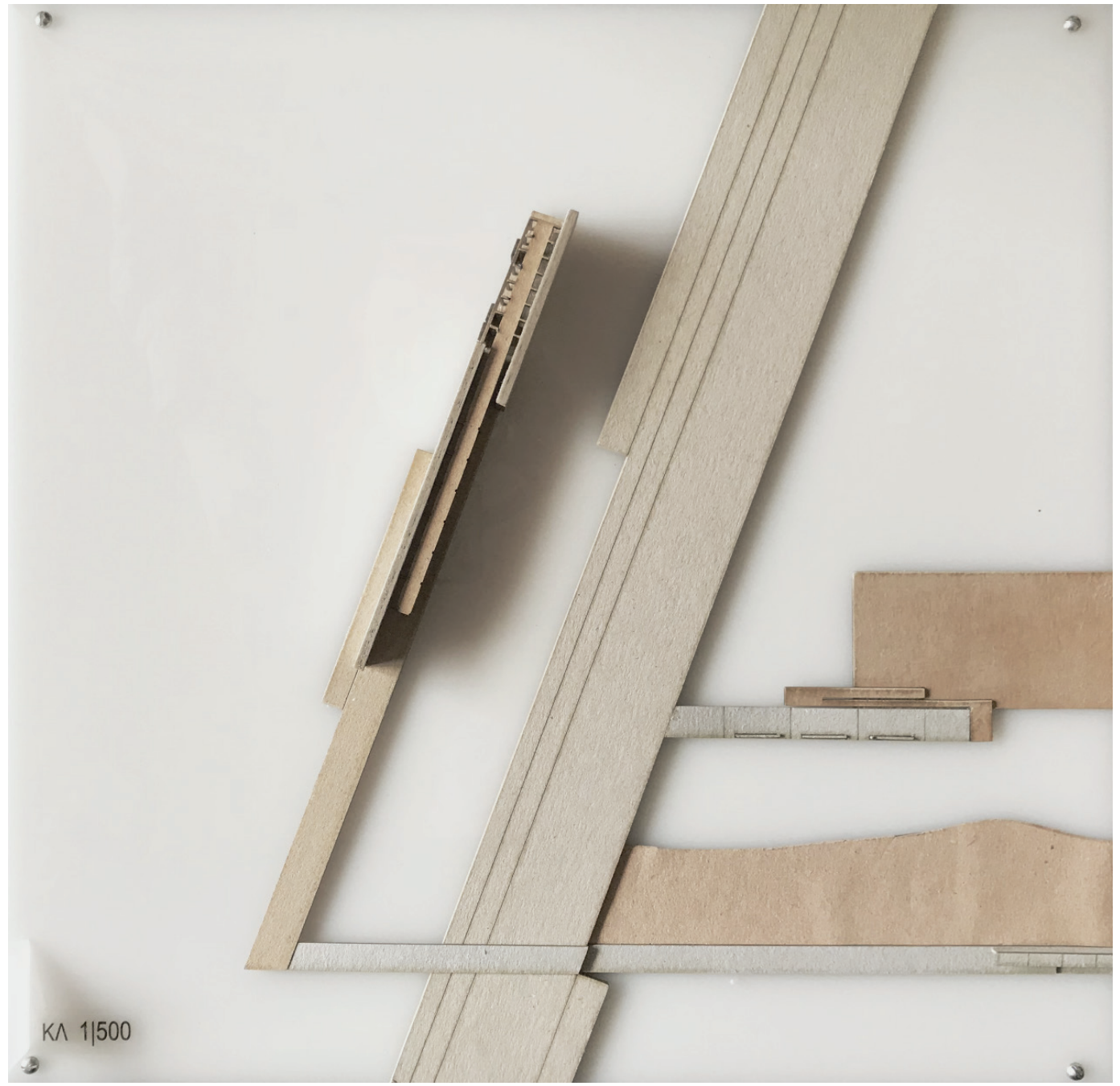
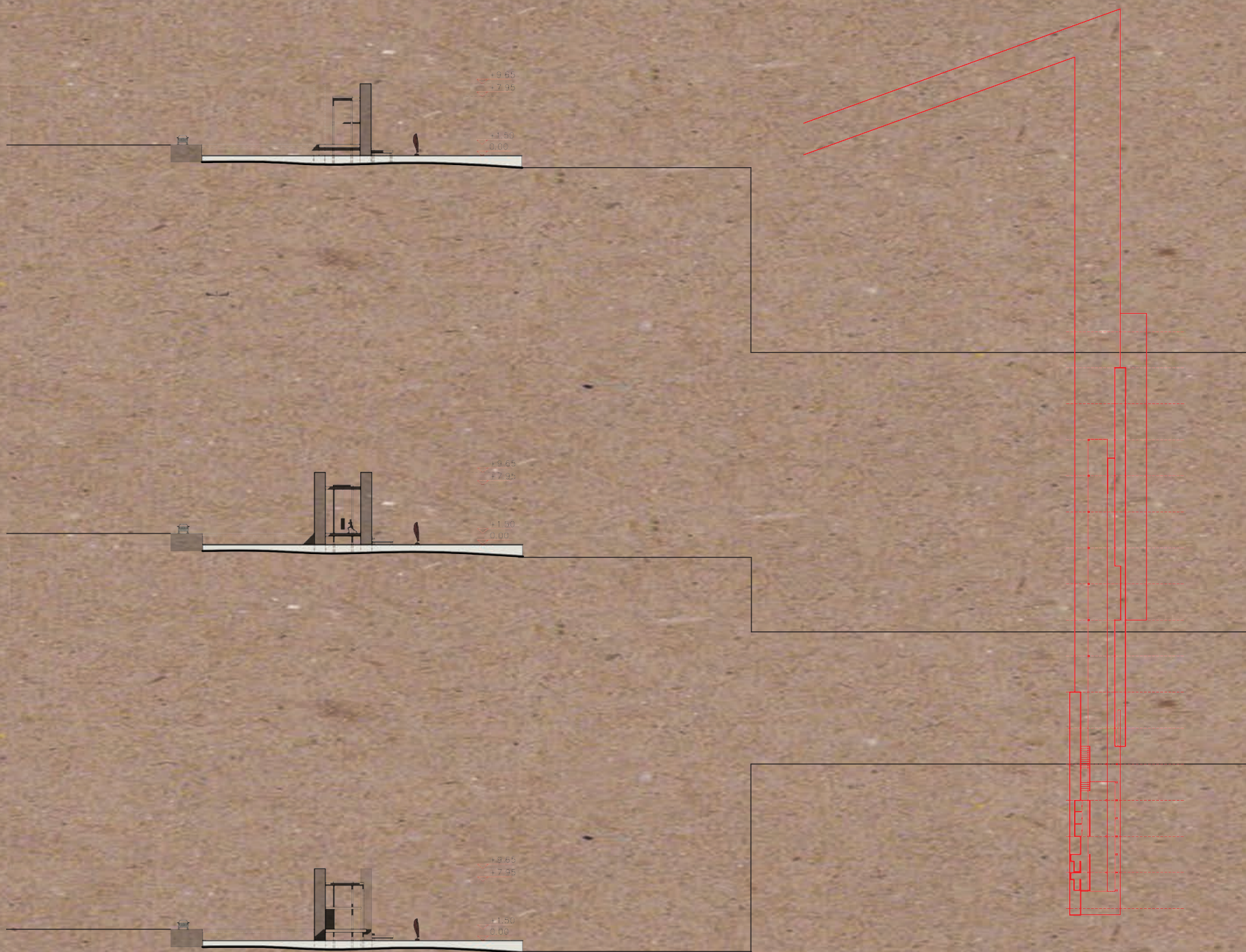


Επιστρέφοντας στην αρχή της επέμβασής μας, η ανάγκη του προϊδεάσμου μας ώθησε να δημιουργήσουμε την Είσοδο. Ερχόμενοι από το Μεσολόγγι το πρώτο πράγμα που αντιλαμβάνεται κάποιος από την παρέμβασή μας είναι η πράσινη λωρίδα χαλκού, η οποία έχει μια δυναμική. Ωστόσο για να βγει οποιοσδήποτε από την πορεία του δρόμου της Τουρλίδας, χρειάστηκε ένα πιο έντονο στοιχείο που προδιαθέτει τον χρήστη να στρίψει, μια αγκαλιά δηλαδή που θα τον «σπρώξει» στην ξέρα μας. Αυτό επιτεύχθηκε με τη δημιουργία μιας προβλήτας, η οποία συγκροτείται ανάμεσα σε δύο μεγάλα τοιχία. Τα δύο αυτά τοιχία προέκυψαν λόγω της διπλής ευθύνης που έχει αυτό το κτήριο, τόσο ως προς το δρόμο και την ξέρα αλλά και προς το λιμάνι. Τα τοιχία αυτά δεν έχουν το ίδιο μέγεθος, προκειμένου να γίνει ένα οπτικό “πινγκ-πονγκ” και να στραφεί το βλέμμα προς την ξέρα και την υπόλοιπη παρέμβασή μας. Ο πρώτος τοίχος που συναντάμε παίρνει τον ρόλο της εισόδου, γι’ αυτό και είναι και πιο κοντά στο δρόμο, ενώ ο άλλος, ο πιο μακρύτες, είναι και αυτός που συνδιαλέγεται με την κλίμακα του λιμανιού. Το χώρο που δημιουργείται ανάμεσά τους τον οικειοποιείται μία προβλήτα, ένα open plan γυμναστήριο και σε ένα δεύτερο επίπεδο, ένα πατάρι με ένα μικρό καφέ με αναφορά προς το λιμάνι.





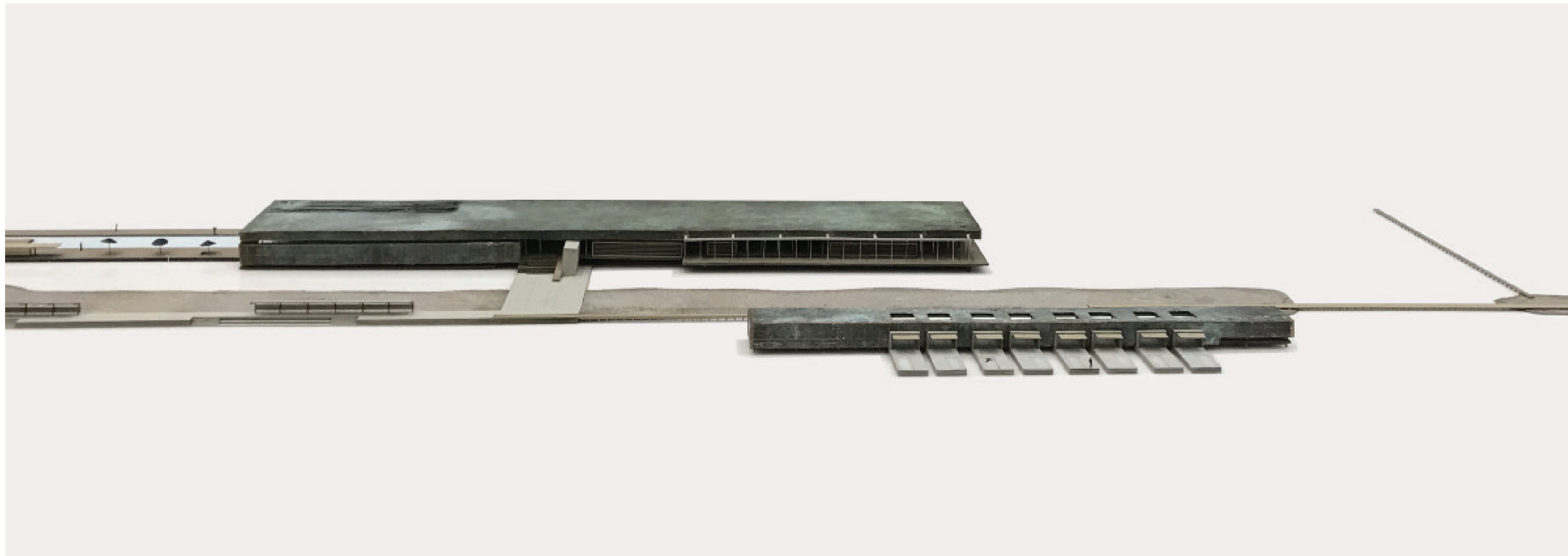




Προτείνεται μια συνολική κτηριακή συγκρότηση χώρου – ένα ενιαίο χωρικό πλέγμα, καθώς κανένα τμήμα δεν είναι αυτοτελές. Το γυμναστήριο, η Εξέδρα, οι Εξοχές- νησάκια, η Προβλήτα λειτουργούν ως ένα και σε συνεργασία με την ξέρα δημιουργούν την παρέμβαση.

Κλείνοντας, η διπλωματική αυτή σχετίζεται κυρίως με τον τρόπο που συντέθηκαν τα κτήρια αυτά. Επανερχόμενοι την αρχή, το βασικό μας ερώτημα σχετίζεται με το γεγονός ότι παρόλο που προτείνεται μία λειτουργία – εγκατάσταση στην επιχωμάτωση ταυτόχρονα η λειτουργία αυτή αποτελεί και ένα τοπογραφικό στοιχείο στο τοπίο της λιμνοθάλασσας.

*“ στην θάλασσα εκεί τη ρηχή και την ήμερη,
στην θάλασσα εκεί την πλατιά , τη μεγάλη”.*
Κωστής Παλαμάς, Μια Πίκρα





Ευχαριστούμε πολύ,

τους καθηγητές μας Ζαχαριάδη Ιωάννη
και Μωραΐτη Κώστα για την καθοδήγησή
τους καθώς και τον σύμβολο μας Βασιλάτο
Παναγιώτη για την βοήθειά του.

τον φίλο μας Δημήτρη για την πολύτιμη
βοήθειά του στην δημιουργία του βίντεο.

Ακόμη :

Ειρήνη

Ελευθερία

κ. Κατερίνα

Μαρία

Νίκο

Σοφία

Στελίνο

Ένα πολύ πολύ μεγάλο ευχαριστώ.

